

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 4

สารบบพันธสัญญาเดิม

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้
นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้
เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่
ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้
หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร
หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต
และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล
ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล
ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี
และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม
และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ
และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์
มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล
และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม
รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้
ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้น ได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
สารบบฐานะกระจงเงา	2
รากฐาน.....	2
คุณลักษณะของพระคัมภีร์.....	3
ตัวอย่างในพระคัมภีร์	4
จุดเน้น	5
หลักคำสอน.....	5
ตัวอย่าง.....	6
ความจำเป็นส่วนบุคคล	6
สารบบในฐานะหน้าต่าง.....	7
รากฐาน.....	8
ลักษณะของพระคัมภีร์.....	8
ตัวอย่างในพระคัมภีร์	12
จุดเน้น	13
ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค	14
การตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุค	16
สารบบในฐานะรูปภาพ.....	20
รากฐาน.....	21
ลักษณะเฉพาะของพระคัมภีร์.....	21
ตัวอย่างในพระคัมภีร์	24
จุดเน้น	26
ผู้เขียน	26
กลุ่มผู้รับสารดั้งเดิม.....	28
เอกสาร	30
สรุป	32

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 4

สารบบพันธสัญญาเดิม

บทนำ

ทุกคนที่เคยนำคนกลุ่มใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นคริสตจักร หรือ องค์กรใด ๆ ย่อมรู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่ต้องมีเป้าหมายสูงสุดสำหรับกลุ่ม และต้องวางนโยบายพื้นฐานบางประการ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ก็จำเป็นที่จะต้องรับมือกับโอกาสและความท้าทายเฉพาะด้านที่ผ่านเข้ามาเช่นกัน ในโลกยุคโบราณที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์

พระมหากษัตริย์ต่างมีจุดมุ่งหมายในการเสริมความแข็งแกร่ง และการขยายอาณาจักร ซึ่งพวกเขาได้วางนโยบายรากฐานโดยผ่านสนธิสัญญาระหว่างชาติ แต่กษัตริย์เหล่านี้ก็ดำเนินการกับโอกาสและความท้าทายเฉพาะด้านที่อาณาจักรของเขาเผชิญ ซึ่งเราเห็นได้จากบันทึกพระราชสาส์นในหลากหลายลักษณะ โดยบางลักษณะนั้นถูกแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑสถานในปัจจุบัน

จึงไม่น่าแปลกใจสำหรับชาวอิสราเอลโบราณที่พระเจ้าของอิสราเอล กษัตริย์แห่งการทรงสร้างทั้งปวง ได้ทรงกระทำสิ่งเดียวกัน

จุดมุ่งหมายของพระองค์ก็เพื่อเสริมความเข้มแข็งและขยายแผ่นดินของพระองค์ในโลกนี้ และพระองค์ได้สถาปนานโยบายพื้นฐานของแผ่นดินของพระองค์โดยผ่านพันธสัญญาต่าง ๆ แต่พระเจ้าก็ดำเนินการกับโอกาสและความท้าทายเฉพาะด้านที่แผ่นดินของพระองค์ได้เผชิญ โดยผ่านราชสาส์นอันหลากหลาย และบางฉบับแรกก็พบว่ายู่ในสารบบพันธสัญญาเดิม

นี่เป็นบทเรียนที่สี่ในชุด “อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบพันธสัญญาเดิม” ในบทเรียนนี้ เราจะเน้นที่ “สารบบพันธสัญญาเดิม” คำว่า “สารบบ” ถูกแปลมาจากคำภาษากรีกโบราณ ผ่านภาษาละติน [และภาษาอังกฤษ] มีความหมายว่า “มาตรฐาน” หรือ “มาตรการ” และในบทเรียนนี้ เราจะเห็นว่าพระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ

ถูกเขียนขึ้นในฐานะมาตรฐานการปกครองของพระเจ้าสำหรับคนของพระองค์ทุกยุคทุกสมัยอย่างไร ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมทุกคนเชื่อว่าพระเจ้ากำลังขยายแผ่นดินของพระองค์จากสวรรค์ไปสู่สุดปลายแผ่นดินโลก

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าปกครองแผ่นดินของพระองค์โดยผ่านนโยบายพื้นฐานที่พระองค์สถาปนาไว้ในชุดพันธสัญญาหลัก พระเจ้ากระทำพันธสัญญาในยุคของอาดัม โนอาห์ อับราฮัม โมเสส ดาวิด รวมทั้งในพันธสัญญาฉบับใหม่ที่บรรดาผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ว่าจะมาถึงในอนาคต

เท่าที่เรารู้ เมื่อพระเจ้ากระทำพันธสัญญากับอาดัม โนอาห์ และอับราฮัม

เวลานั้นยังไม่มีพระคัมภีร์เล่มใดถูกเขียนขึ้น

แต่เมื่ออิสราเอลเติบโตขึ้นเป็นอาณาจักรในยุคของโมเสสและดาวิด พระเจ้าก็ได้ให้นโยบายแห่งพันธสัญญาของพระองค์มาใช้กับชีวิตประชากรของพระองค์ โดยผ่านพระวจนะเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิม

พระวจนะเหล่านี้ถูกออกแบบมาให้ใช้กับอิสราเอลยุคโบราณเป็นอันดับแรก

แต่ก็ถูกออกแบบมาให้เป็นสารบบหรือมาตรฐานแห่งความเชื่อและการดำเนินชีวิตสำหรับคนของพระเจ้าทุกชั่วอายุคนด้วยเช่นกัน

เราจะพิจารณาสารบบพันธสัญญาเดิมในบทเรียนนี้โดยสำรวจกลยุทธ์หลักสามประการที่คนของพระเจ้าใช้เพื่อประยุกต์พระวาจาที่พระองค์ตรัสในสมัยโบราณมาใช้กับชีวิตของพวกเขา

แรกสุด

เราจะศึกษาพันธสัญญาเดิมในฐานะกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นประเด็นเฉพาะหรือหัวข้ออันหลากหลาย ถัดมา เราจะพิจารณาพันธสัญญาเดิมในฐานะหน้าต่างสู่ประวัติศาสตร์ และสุดท้าย

เราจะสำรวจพันธสัญญาเดิมในฐานะชุดภาพแสดงเชิงวรรณกรรมที่เน้นมุมมองบางประการสำหรับค
นของพระเจ้า สามกฤษฎีนี้ไม่สามารถแยกออกจากกันได้เลยและต้องพึ่งพากันและกัน
แต่เพื่อจุดประสงค์ของบทเรียนนี้ เราจะสำรวจแต่ละกฤษฎีแยกจากกัน
โดยเริ่มด้วยการศึกษาว่าพันธสัญญาเดิมเป็นเหมือนกระจกอย่างไร

สารบบฐานะกระจกเงา

เคยสังเกตหรือไม่ว่าเมื่อท่านอ่านหนังสือร่วมกับกลุ่มเพื่อน ท่านมีความสนใจในบางประเด็น
ที่แตกต่างจากความสนใจของเพื่อนคนอื่น? หนังสือนั้นอาจกล่าวถึงหัวข้อต่าง ๆ มากมาย
แต่เราทุกคนมีแนวโน้มที่จะให้ความสนใจกับสิ่งที่สำคัญที่สุดกับเราเป็นพิเศษ เช่นเดียวกัน
เมื่อคนของพระเจ้าได้นำพันธสัญญาเดิมมาใช้ในชีวิต
ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึงหลักศาสนศาสตร์ประเด็น
นโยบายแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าเพื่อใช้กับคนของพระองค์โดยผ่านพระวาทะเล่มต่าง ๆ
ที่พวกเขาได้เขียนขึ้น และเมื่อเราศึกษาพันธสัญญาเดิม เราก็สามารถเน้นประเด็นเฉพาะใด ๆ
ก็ตามที่สำคัญสำหรับชีวิตของเรา

เมื่อเราศึกษาสารบบพันธสัญญาเดิมเสมือนหนึ่งเป็นกระจกเงา
เราก็เน้นความสนใจหลักในสิ่งที่พันธสัญญาเดิมกล่าวถึงเกี่ยวกับความหวังและคำถามต่าง ๆ
ของเรา แม้ว่าประเด็นเฉพาะเหล่านั้นอาจเป็นแง่มุมรอง หรือแง่มุมย่อยของพระคัมภีร์ก็ตาม
เราเรียกกฤษฎีนี้ว่า “การวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ”
เนื่องจากเรามองหาวิธีที่พันธสัญญาเดิมสะท้อนประเด็นเฉพาะ หรือหัวข้อที่สำคัญต่อเรา
ในขณะที่เราพยายามจะสัตย์ชื่อต่อพระเจ้า

เพื่อเข้าใจว่าสารบบพันธสัญญาเดิมทำหน้าที่เป็นกระจกเงา สะท้อน
และวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะอย่างไร เราจะดูในสองประเด็นคือ หนึ่ง
รากฐานหรือความชอบธรรมสำหรับกฤษฎีนี้ และ สอง จุดเน้นของกฤษฎีนี้
โดยเริ่มที่รากฐานของการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ

รากฐาน

ไม่ว่าเราจะตระหนักหรือไม่ก็ตาม เมื่อเราอ่านพันธสัญญาเดิม
ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะแยกตัวออกจากการจัดลำดับความสำคัญต่าง ๆ
ที่เกิดจากประสบการณ์ของเราได้อย่างสิ้นเชิง
เรามองไปที่พันธสัญญาเดิมในฐานะราชโองการของพระเจ้าต่อคนของพระองค์ ดังนั้น
ในระดับใดระดับหนึ่ง
เราก็ศึกษาพระวาทะเหล่านี้ด้วยความหวังเสมอที่จะพบว่าพระคัมภีร์กำหนดเกี่ยวกับประเด็นสำคัญต่อ
เราไว้อย่างไร แต่สิ่งที่เรามักปฏิบัตินี้ก็นำไปสู่คำถามที่ว่า “นี่คือสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่?”
ถูกต้องหรือที่จะอ่านพันธสัญญาเดิมโดยนึกถึงเฉพาะสิ่งที่เราสนใจ?

มีอย่างน้อยสองปัจจัยที่ทำหน้าที่เป็นรากฐานสำหรับการเข้ามาศึกษาพันธสัญญาเดิมในฐานะ
กระจกเงาที่สะท้อนความสนใจของเรา คือ 1) คุณลักษณะของพระคัมภีร์เองสนับสนุนแนวทางนี้;
และ 2) ตัวอย่างมากมายในพระคัมภีร์ยืนยันแนวทางนี้
ให้เราพิจารณาก่อนว่าคุณลักษณะของพระคัมภีร์สนับสนุนการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะอย่างไร

คุณลักษณะของพระคัมภีร์

เช่นเดียวกับหนังสือส่วนใหญ่ที่ถูกเขียนขึ้นอย่างดีและมีเนื้อหาอย่างมีนัยยะสำคัญ หนังสือเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมประกอบด้วยองค์ประกอบเล็ก ๆ มากมายที่รวมเข้าด้วยกันเป็นส่วนย่อยต่าง ๆ ส่วนย่อยเหล่านี้ก็รวมกันเป็นตอนที่ใหญ่ขึ้น และตอนที่ใหญ่ขึ้นเหล่านี้ก็ประกอบกันเป็นหนังสือที่สมบูรณ์ ในตัวของแต่ละระดับนี้เองมีคณประโยชน์สำหรับสำหรับเรา เราจึงควรรู้สึกเป็นอิสระอย่างเต็มที่ที่จะใส่ใจเป็นพิเศษไม่ว่าจะเป็นระดับใดก็ตาม

น่าเสียดายที่คริสเตียนเจตนาดีมากมายมักมีความคิดแคบเกินไปเกี่ยวกับความหมายของข้อความในพันธสัญญาเดิม

พวกเขาทำตัวประหนึ่งว่าเนื้อหาทุกตอนนำเสนอคำสอนที่บางเฉียบเหมือนลำแสงเลเซอร์ และมีหนทางเดียวเท่านั้นที่จะสรุปเนื้อหาคำสอนนั้นอย่างเหมาะสม แต่ในความเป็นจริง แทนที่จะเหมือนลำแสงเลเซอร์

ก็จะใกล้เคียงกว่าถ้าจะเปรียบเทียบความสำคัญของเนื้อหาในพระคัมภีร์กับลำแสงที่กระจายกว้างขึ้นอย่าง

ช้า ๆ ประเด็นเฉพาะก็สำคัญยิ่งและมีเนื้อหาที่ให้ความชัดเจนเกี่ยวกับประเด็นนั้น ๆ

มีบางประเด็นเฉพาะที่โดดเด่นมาก และก็มีข้อความอื่น ที่สนับสนุนทำให้ประเด็นนั้น ๆ

โดดเด่นชัดเจนขึ้นอีก ทำให้กลายเป็นประเด็นสำคัญมากขึ้นในพระคัมภีร์

และหัวข้ออื่นอาจเป็นประเด็นเฉพาะ “ย่อย” ที่ถูกกล่าวถึงราวกับว่าอยู่ภายใต้ลำแสงที่อ่อนกว่า การศึกษาวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ ตระหนักถึงความสำคัญของข้อความทุกระดับในพระคัมภีร์ และมักมุ่งความสนใจไปที่หัวข้อรองหรือหัวข้อย่อยด้วย ที่จริงแล้ว

หัวข้อย่อยมักกลายเป็นประเด็นหลักของการศึกษาในระบบการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ

เพื่อให้ตัวอย่างที่เข้าใจง่ายสำหรับสิ่งที่เรากำลังกล่าวถึง ให้เราดูปฐมกาล 1:1

ข้อแรกในพระคัมภีร์ ซึ่งกล่าวว่า:

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และโลก (ปฐมกาล 1:1)

ที่นี่ ถ้าเราถามตัวเองว่า “ข้อพระคัมภีร์นี้สอนอย่างไร?” เมื่อเห็นครั้งแรก

เราคงคิดว่าคำตอบช่างง่ายดายยิ่งนัก: ปฐมกาล 1:1 บอกเราว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกนี้

พวกเราส่วนใหญ่คงเห็นพ้องว่าข้อสรุปดังกล่าวเหมาะสมแล้ว

แต่แม้ว่าข้อความสรุปนี้จะเป็นจริงก็ตาม ถ้าเราจำกัดตนเองให้อยู่แต่เพียงในหัวข้อศูนย์กลางนี้

เราก็จะมองข้ามประเด็นเฉพาะอีกมากมายที่ข้อนี้เกี่ยวข้องกับข้อความตอนนี้ด้วย

เพียงแค่นี้ก็ค่านี่ ก็มีประเด็นเฉพาะหรือสาระสำคัญมากมายเพียงใด? จริง ๆ แล้ว

มีมากมายหลายประเด็นที่เดียว นอกจากความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกนี้

ข้อนี้ยังกล่าวถึงประเด็นเฉพาะทางศาสนศาสตร์ เช่น “มีพระเจ้าจริง” และ

“พระเจ้าดำรงอยู่ก่อนการทรงสร้าง” ข้อนี้ยังบอกเราด้วยว่าพระเจ้าทรงฤทธานภาพเพียงพอที่จะสร้าง

และพระเจ้าผู้ทรงที่จะได้รับการยอมรับในฐานะพระเจ้าผู้สร้าง

ปฐมกาล 1:1 ยังบอกเราเกี่ยวกับการทรงสร้างด้วยว่า มีขบวนการในการทรงสร้าง

และเวลาที่ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น ข้อนี้เปิดเผยว่าการทรงสร้างนั้นหาได้เพียงพอในตัวของมันเองไม่

แต่ต้องพึ่งพาพระเจ้าเพื่อการดำรงอยู่ได้

และข้อนี้ก็อธิบายว่าสวรรค์นั้นเป็นมิติหนึ่งของการทรงสร้าง

และโลกนี้ก็เป็มิติหนึ่งของการทรงสร้างเช่นกัน ข้อนี้ข้อเดียวได้สัมผัสถึงประเด็นเหล่านี้

และประเด็นย่อยอื่นอีกมากมาย

ซึ่งเราก็มีความชอบธรรมที่จะมุ่งความสนใจไปที่ประเด็นใดประเด็นหนึ่งก็ได้

ถ้าพระคัมภีร์เพียงข้อเดียว เช่นปฐมกาล 1:1 มีหัวข้อมากมายเช่นนี้

ลองจินตนาการว่าข้อความที่ยาวกว่านี้จะมีประเด็นย่อยอื่น ๆ มากมายเพียงใด ข้อความยาว ๆ

ที่มีนัยสำคัญในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวพันกับประเด็นย่อยมากมาย

ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความสนใจและประสบการณ์ของเราเองแต่ละคน แน่แน่นอน เราต้องระวังที่จะไม่นำความคิดของเราใส่เข้าไปในพระคัมภีร์ แต่ถ้าข้อความในพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ ทั้งอย่างชัดเจนและอย่างมีนัย ก็เหมาะสมทีเดียวที่เราจะได้ประโยชน์จากประเด็นเฉพาะเหล่านี้

เรายังสามารถเข้าใจรากฐานสำหรับการมองพันธสัญญาเดิมในฐานะกระเจกเงา โดยดูตัวอย่างการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะในพระคัมภีร์ ผู้เขียนพระคัมภีร์ซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้า รวมถึงตัวบุคคลที่มีบทบาทในพระคัมภีร์ มักดึงความสนใจไปยังประเด็นที่ค่อนข้างสำคัญรองลงไปข้อความในพันธสัญญาเดิม

ตัวอย่างในพระคัมภีร์

ให้เราพิจารณาหนึ่งตัวอย่าง จากฮีบรู 11:32-34:

“...กิดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด ซามูเอล และบรรดาผู้เผยพระวจนะต่างๆ ผู้ซึ่งโดยทางความเชื่อได้พิชิต อาณาจักรต่างๆ ได้ให้ความมดีธรรม และได้รับสิ่งซึ่งทรงสัญญาไว้ ผู้ได้ปิดปากสิงห์ ได้ดับเปลวไฟร้อนแรง และได้แคล้วคลาดจากคมดาบ ผู้ซึ่งความอ่อนแอของเขากลับเป็นความเข้มแข็ง และผู้ได้กลายเป็นคนแข็งแกร่งในการสงคราม และได้ไล่ล่ากองทัพจากต่างแดน” (ฮีบรู 11:32-34)

ทุกคนที่คุ้นเคยกับเรื่องราวของเยฟธาห์และแซมสันในพระคัมภีร์ผู้วินิจฉัย รู้ว่าพระธรรมเล่มนี้มีได้นำเสนอสองคนนี้ด้วยความชื่นชมเสมอกัน แต่แท้จริงแล้ว ผู้เขียนได้เน้นและดึงความสนใจของผู้อ่าน ไปยังความล้มเหลวทางศีลธรรมของผู้นำอิสราเอลในประวัติศาสตร์ชาวนี ซึ่งรวมถึงเยฟธาห์และแซมสันด้วย ผู้เขียนได้เน้นความล้มเหลวของทั้งสองเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกผู้วินิจฉัยไม่สามารถนำคนของพระเจ้าได้ดีเพียงพอ

แม้กระนั้น

ก็มีรายงานเรื่องราวของเยฟธาห์และแซมสันในหนังสือผู้วินิจฉัยซึ่งข้อมูลเชิงบวก แต่เป็นประเด็นเล็ก ๆ

บรูซทั้งสองได้มีชัยชนะเหนือศัตรูของพระเจ้าเมื่อทั้งสองหันกลับมาหาพระเจ้าด้วยความเชื่อ ดังนั้น ผู้เขียนฮีบรูจึงดึงเอาความสำเร็จในด้านบวกของบุคคลทั้งสองมากล่าวถึงเมื่อมองหาตัวอย่างแห่งความเชื่อในพันธสัญญาเดิม แต่แม้จะเน้นประเด็นย่อยเหล่านี้ที่สำคัญสำหรับท่าน ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูก็ยังคงสัทยึดต่อเนื้อหาในพระธรรมผู้วินิจฉัย

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่สามารถอ้างอิงถึงรายละเอียดเล็ก ๆ ในพันธสัญญาเดิมและขยายความเพื่อประยุกต์ประเด็นเหล่านั้นได้ トラバโตที่ผู้เขียนคงสัทยึดต่อข้อความนั้น ๆ พระเยซูได้กล่าวอ้างอิงอย่างน่าทึ่ง พระองค์ตรัสว่า แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่ง ในพระวจนะของพระเจ้าก็จะไม่สูญไปก่อนที่พระบัญญัติของพระเจ้าจะสำเร็จ เป็นจริง และหนึ่งในประเด็นที่เราสามารถอนุมานจากข้อความนี้ก็คือ ทุกส่วนของพระวจนะ ทั้งส่วนใหญ่ หรือส่วนย่อย ได้รับการดลใจจากพระเจ้า มีความหมาย มีคุณค่า และมีจุดประสงค์ และแท้จริงแล้ว เราก็ได้เห็นตัวอย่างเช่นนี้มากมายในพันธสัญญาใหม่ โดยผู้เขียนพันธสัญญาใหม่อ้างอิงกลับไปถึงเหตุการณ์และคำสอนในพันธสัญญาเดิม

ม เพื่อหยิบยกแม่กระทั่งประเด็นเล็กน้อยขึ้นมาเพื่อประยุกต์ใช้ ในบทที่ 11
ผู้เขียนพระวจนะฮีบรูได้ไล่เรียงถึงวิสุทธิชนหลายท่านในพันธสัญญาเดิมและกล่าวถึง
ประสบการณ์เฉพาะของแต่ละท่านเพื่อนำเสนอหลักการทั่วไปที่ประยุกต์ใช้ได้กับ
ผู้เชื่อทั้งปวงทุกหนแห่ง
เมื่อพิจารณาถึงภาพใหญ่แห่งความหวังของพวกเขาในข่าวประเสริฐ

—ศาสตราจารย์เควิน แลบบี

เมื่อเราได้เห็นรากฐานหรือความชอบธรรมในการมองว่าพันธสัญญาเดิมเป็นเหมือนกระจกเงาแล้ว เราจะมุ่งความสนใจไปที่จุดเน้นของกลยทธ์นี้

จุดเน้น

ความสนใจพันธสัญญาเดิมของเราแตกต่างกัน ในแต่ละบุคคล แต่ละเวลา และแต่ละสถานที่ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราใช้พันธสัญญาเดิมในสถานะกระจกเงา เราจึงสามารถเน้นประเด็นต่าง ๆ อย่างหลากหลาย
การวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะที่มีความหลากหลายนี้ปรากฏอยู่ในการตีความของชาวยิวโบราณในข้อเขียนต่าง ๆ ที่พบในถ้ำคัมรานหรือทะเลตาย [Dead Sea] ในข้อเขียนของชาวฮีบรูยุคแรก และในหนังสือทلمุด [คัมภีร์ธรรมบัญญัติของชาวยิว] เช่นกัน
แม้จะมีความหลากหลายในการตีความพันธสัญญาเดิมโดยคริสเตียนในทุกศตวรรษ แต่ก็ยังมีบางหัวข้อที่เด่นชัดอย่างแท้จริงเมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์โดยผ่านการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ
เมื่อเราพิจารณาจุดเน้นของการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ เราจะเริ่มต้นด้วยการศึกษาจุดเน้นในด้านหลักคำสอนทางศาสนศาสตร์ ตามด้วยจุดเน้นในตัวอย่างต่าง ๆ และประการที่สาม คือความสนใจด้านความจำเป็นส่วนบุคคล จุดเน้นที่แพร่หลายที่สุดน่าจะเป็นการแยกแยะว่าข้อความในพันธสัญญาเดิมกล่าวอย่างไรเกี่ยวกับหลักคำสอนทางศาสนศาสตร์

หลักคำสอน

เป็นเวลาหลายพันปี พันธสัญญาเดิมถูกมองว่าเป็นแหล่งคำสอน มีสิทธิอำนาจ เชื่อถือได้ เช่น นักศาสนศาสตร์คริสเตียนมักนำการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะมาใช้ โดยการตั้งคำถามอันสืบเนื่องมาจากหัวข้อทางศาสนศาสตร์เชิงระบบ
เมื่อเราศึกษาข้อความในพันธสัญญาเดิมและตั้งคำถามว่า “พระคัมภีร์กล่าวอย่างไรเกี่ยวกับคุณลักษณะของพระเจ้า? กล่าวอย่างไรเกี่ยวกับสภาพของมนุษยชาติ? กล่าวอย่างไรเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องความรอด หรือหลักคำสอนเรื่องการพิพากษาความบาป?”
บางที่ท่านอาจเคยเห็นพระคัมภีร์ที่จัดเรียงข้อความต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมตามหัวข้อเหล่านี้ หรือหัวข้อที่คล้ายคลึงกัน ประเด็นเฉพาะแบบนี้อาจไม่ใช่จุดเน้นหลักของข้อความที่กำลังศึกษาอยู่ ไม่ว่าเกี่ยวข้องอย่างชัดเจนหรือโดยนัยยะแฝง
เราสามารถค้นหาคำตอบสำหรับคำถามดั้งเดิมมากมายที่เกี่ยวข้องกับเราได้
การวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะด้านหลักคำสอนมักกระทำด้วยวิธีการหาข้อความสนับสนุน โดยอ้างอิงอย่างรวดเร็วถึงข้อความเฉพาะในพันธสัญญาเดิมที่สนับสนุนคำสอนข้อนี้หรือข้อนั้น แทนทุกครั้งที่เราอ่านหนังสือเกี่ยวกับศาสนศาสตร์เชิงระบบ การประกาศความเชื่อ หรือข้อความด้านหลักคำสอนอย่างเป็นทางการของคริสตจักร

เราจะพบว่า มีข้อความจากพันธสัญญาเดิมมากมายที่ถูกอ้างอิงเพื่อสนับสนุนมุมมองหลักคำสอนต่าง ๆ

น่าเสียดายที่บางครั้ง นักศาสนศาสตร์บางคนใช้ข้อความในพันธสัญญาเดิมผิดพลาดไปมาก จนนักตีความหลายคนถึงกับปฏิเสธกระบวนการพิสูจน์ข้อความ ไปด้วย แต่เมื่อข้อความใดข้อความหนึ่งเกี่ยวข้องกับประเด็นที่กำลังศึกษา การพิสูจน์ข้อความก็เป็นวิธีการที่ถูกต้องและรวดเร็วในการเน้นประเด็นพระคัมภีร์ แม้จะเป็นประเด็นเฉพาะย่อย ๆ ก็ตาม

นอกจากการเน้นหลักคำสอนแล้ว

อีกรูปแบบหนึ่งของการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะที่แพร่หลาย คือ การเน้นไปที่ตัวอย่างทางศีลธรรม โดยหลายครั้งเรามองหาบุคคลในพันธสัญญาเดิมเพื่อศึกษาเป็นแบบอย่างทั้งทางดี และทางลบ

ตัวอย่าง

เพื่อเป็นตัวอย่าง ลองพิจารณาเรื่องของดาวิดและโกลีอัท ใน 1 ซามูเอล 17 ที่เราต่างรู้จักกันดี ตลอดหลายศตวรรษ บรรดา

ศิษยาภิบาลทั้งหลาย ต่างยกดาวิดเป็นตัวอย่างให้ผู้เชื่อเลียนแบบ เรามักได้ยินถึงเรื่องที่ว่าดาวิดถูกเซดซุเพราะท่านปฏิเสธที่จะสวมชุดเกราะของซาอูล เพราะท่านเชื่อมั่นในฤทธานภาพของพระเจ้า และเพราะท่านเอาชนะโกลีอัท ได้ ทศนคติ คำพูด และการกระทำของดาวิดจึงถูกมองว่าเป็นแบบอย่างสำหรับผู้เชื่อที่หวังที่จะกระทำตามเมื่อพวกเขาเผชิญกับความท้าทายฝ่ายจิตวิญญาณของตนเอง

น่าเศร้าที่ในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา นักตีความหลายคนยืนยันว่าการใช้ดาวิดใน 1 ซามูเอล 17 เป็นตัวอย่างเชิงศีลธรรมนั้น ไม่เหมาะสม พวกเขาแย้งว่าข้อความตอนนี้อยู่ในหนังสือซามูเอลถูกเขียนขึ้นเพื่ออธิบายว่าเหตุใดราชวงศ์ดาวิดจึงมาแทนที่ราชวงศ์ซาอูลในฐานะราชวงศ์ถาวรของอิสราเอล นักตีความเหล่านี้จึงสรุปว่า ชัยชนะของดาวิดเหนือโกลีอัทควรทำให้คริสเตียนนึกถึงเฉพาะพระคริสต์บุตรผู้ยิ่งใหญ่ของดาวิด และชัยชนะในบั้นปลายของพระองค์เหนือความชั่วร้ายเท่านั้น จริงอยู่ นี่คือประเด็นเฉพาะที่เด่นชัด แต่ไม่ใช่คำสอนเดียวที่เราได้รับจากข้อความนี้

ความเชื่อวางใจของดาวิดในสถานการณ์ขณะนั้นเป็นสิ่งที่ผู้เชื่อทุกคนควรเอาเป็นแบบอย่างได้ ในทำนองเดียวกับที่พันธสัญญาใหม่เรียกให้เราดูพระคริสต์เป็นแบบอย่าง

พันธสัญญาเดิมนั้นเต็มด้วยตัวอย่างที่เราจะทำตามหรือปฏิเสธ และการค้นหาตัวอย่างเหล่านี้ก็เป็นวิธีที่ขอบรรรมในการขุดค้นคำสอนอันเชื่อถือได้ของพันธสัญญาเดิมให้ลึกซึ้งมากขึ้นโดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ

นอกเหนือจากหลักคำสอนทางศาสนาศาสตร์และตัวอย่างในพระคัมภีร์ จุดเน้นที่แพร่หลายและขอบรรรมประเด็นที่สามของการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ คือการอ่านเชิงภววิทยาเพื่อตอบสนองความจำเป็นส่วนบุคคล การวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะช่วยเราวินิจฉัยว่าข้อความในพันธสัญญาเดิมสอนเราอย่างไรเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้เชื่อแต่ละคน ได้ประสบในชีวิตส่วนตัว

ความจำเป็นส่วนบุคคล

เราได้ยินบทเรียนต่าง ๆ จากพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับเรื่องการเป็นบิดา หรือมารดาที่ดีได้อย่างไร จะประสบความสำเร็จในการทำงานได้อย่างไร จะนมัสการพระเจ้าอย่างไร หรือจะรับมือกับความลำบากต่าง ๆ ด้านอารมณ์ได้อย่างไร เรามักศึกษาข้อความจากพันธสัญญาเดิม โดยผ่านการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะต่าง ๆ

และประยุกต์ใช้ในการรับมือกับความกังวลส่วนตัว
แม้ว่าเรื่องเหล่านี้อาจเป็นเพียงลักษณะปลีกย่อยเท่านั้น
แต่การสำรวจว่าพันธสัญญาเดิมจัดการกับเรื่องเหล่านี้อย่างไรก็ยังคงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเรา

เช่น

เป็นการถูกต้องแล้วที่ผู้รับใช้ได้เตือนบรรดาผู้เป็นบิดาเกี่ยวกับความล้มเหลวของดาวิดในฐานะบิดา
คนหนึ่ง หรือการหยิบยกหลักการแห่งความอดสาหะมาจากเรื่องที่ยาโคบได้ตั้งใจทำงานหนักถึง 14
ปีเพื่อให้ได้แต่งงานกับภรรยาที่รัก

ศิษยาภิบาลมองเรื่องเมลคีเซเดคและอับราฮัม
เพื่ออธิบายให้เห็นถึงองค์ประกอบแห่งการนมัสการ
และพวกเขามองไปที่การต่อสู้ด้านอารมณ์ของเอลียาห์ หลังจากเหตุการณ์บนภูเขาการเมล
เพื่อแนะนำผู้เชื่อที่เผชิญภาวะซึมเศร้าฝ่ายจิตวิญญาณ

ข้าพเจ้ามองว่าพระคัมภีร์คือแนวทางที่เชื่อถือได้สำหรับชีวิตด้านจริยธรรมของเรา
เหตุผลหลักก็คือ พระคัมภีร์กล่าวถึงสภาวะการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับคนที่ล้มเหลว
แต่ก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ รวมทั้งคนที่ล้มเหลวและไม่ได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ด้วย
เพื่อช่วยเราให้เข้าใจว่าพระเจ้าสถิตอยู่ที่นั่นเพื่อช่วยเรา
และเมื่อพระองค์ฟื้นฟูเราขึ้นใหม่
เราก็สามารถดำเนินชีวิตแห่งชัยชนะด้วยพระคุณของพระเจ้า ... ดังนั้น
สำหรับข้าพเจ้าแล้ว พระคัมภีร์ คือ แนวทางที่เชื่อถือได้อย่างยิ่ง
สำหรับชีวิตด้านจริยธรรมของเรา เราต้องไม่ใช่พระคัมภีร์ในทางผิด
เหตุผลหลักก็คือ สภาวะการณ์ต่าง ๆ ที่คนล้มเหลวนั้น
มีไว้เพื่อให้เราเรียนรู้และไม่กระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ตรงกันข้าม
เราต้องเรียนรู้จากพฤติกรรมนั้น
เพื่อจะได้ทราบว่าเรามักพ่ายแพ้ต่อความบาปในด้านใดบ้าง
เรามักล้มเหลวในด้านใด
เพื่อปกป้องตัวเราเองโดยผ่านอุทธานภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์
โดยการขอให้พระคริสต์ทรงนำเรา เพื่อพระเจ้าจะเป็นเอกเสมอในชีวิตของเรา

—ดร. อาณิณ คริสपाल

การใช้พันธสัญญาเดิมในฐานะกระจกเงาโดยผ่านวิธีการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะนั้นมีหลาย
รูปแบบ และกลยุทธ์นี้มีคุณค่ายิ่ง จนเราต้องไม่มองข้ามได้ เมื่อเราสำรวจสารบบพันธสัญญาเดิม
จึงเป็นการถูกต้องที่จะใส่ใจกับทุกประเด็นเฉพาะที่พระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ นำเสนอ
แม้จะเป็นประเด็นย่อย ๆ ก็ตาม
เมื่อเราได้เห็นวิธีการที่ใช้ศึกษาสารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะกระจกเงาแล้ว
เราก็พร้อมที่จะศึกษากลยุทธ์หลักที่สองที่คนของพระเจ้าได้นำมาใช้ นั่นคือ
การศึกษาสารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะหน้าต่างแห่งประวัติศาสตร์

สารบบในฐานหน้าต่าง

ครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมเตือนอิสราเอลว่า
ในการปรนนิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ
พวกเขาจำเป็นต้องระลึกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อพวกเขาในอดีตเสมอ
เพื่อเป็นการตอบสนองคำเตือนนี้

บรรดาคนที่สตัยซ์ื่อในอิสราเอลและคริสตจักรได้ถือเสมอมาว่าพันธสัญญาเดิมเป็นหน้าตาสุประวัติศาตร์ ความศรัทธาตามพระคัมภีร์มิได้หยั่งรากในเทพนิยาย การโฆษณาชวนเชื่อทางการเมืองหรือปรัชญาอันเป็นนามธรรม

หากแต่หยั่งรากอยู่ในความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ปฏิบัติพันธกิจในประวัติศาสตร์ และด้วยความจริงที่ว่าพระคัมภีร์เป็นบันทึกเหตุการณ์ที่พระเจ้าได้กระทำนั้น ซึ่งเชื่อถือได้ บ่อยครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ดลใจผู้เขียนพันธสัญญาเดิมให้สะท้อนกิจการของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ด้วยเหตุนี้

การวิเคราะห์พระวจนะในพันธสัญญาเดิมเชิงประวัติศาสตร์จึงเป็นกลยุทธ์สำคัญยิ่งในการทำควาเข้าใจ และการประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิมกับชีวิตของเรา

เมื่อเราอ่านหนังสือทั่ว ๆ ไป

ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอดีตแล้วย่อมเป็นธรรมชาติที่ความสนใจของเราจะหันไปสู่เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ถูกบรรยายนั้น ๆ จากประสบการณ์ของเราเอง บางครั้งเราก็หมกมุ่นอยู่กับประวัติศาสตร์จนไม่ได้นึกถึงประเด็นเฉพาะที่เกิดขึ้นนั้น แต่กลับมองเหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่านหนังสือเล่มนั้นและจินตนาการว่าสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบรรยายนั้นควรจะเป็นอย่างไร

ในทำนองเดียวกัน สารบบพันธสัญญาเดิมบรรยายโลกนี้ตามที่ได้ดำรงอยู่นานมาแล้ว และคนของพระเจ้าได้ยอมจำนนต่อพระราชอำนาจของพระองค์ที่มีเหนือชีวิตพวกเขา โดยพวกเขาถือพันธสัญญาเดิมว่าเป็นหน้าตาที่ช่วยให้เขาสามารถมองเข้าไปในโลกใบนั้นได้ เราจะกล่าวถึงกลยุทธ์นี้ในฐานะ “การวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์” เนื่องจากการเน้นเหตุการณ์ในอดีต และเน้นสิ่งที่พันธสัญญาเดิมกล่าวถึงเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้น

การสำรวจ วิเคราะห์สารบบพันธสัญญาเดิมเชิงประวัติศาสตร์ อีกครั้งหนึ่ง เราจะมองไปที่สองประเด็น คือ หนึ่ง

รากฐานหรือความชอบธรรมที่จะศึกษาพันธสัญญาเดิมในฐานะหน้าตาสุประวัติศาตร์ และสอง จุดเน้นของกลยุทธ์นี้

ให้เราเริ่มต้นที่รากฐานสำหรับการวิเคราะห์พระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมเชิงประวัติศาสตร์ก่อน

รากฐาน

เป็นเรื่องไม่คาดคิดว่าตลอดเวลาหลายศตวรรษที่ผ่านมา และในปัจจุบัน มีนักโบราณคดีและนักประวัติศาสตร์มากมายต่างอ้างว่าไม่มีใครสักคนที่รู้จักใช้เหตุผล จะเชื่อว่าสารบบพันธสัญญาเดิมนั้นเชื่อถือได้เชิงประวัติศาสตร์ ในมุมมองของพวกเขา สารบบนี้แทบไม่ต่างไปจากเรื่องแต่งทางศาสนา ที่สอน ชี้นำศีลธรรมด้านจิตวิญญาณ ความกึ่งขาเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของบันทึกเชิงประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมนั้นแพร่หลายอย่างกว้างขวาง และยาวนานยิ่ง กระทั่งส่งผลกระทบต่อคริสเตียนที่เชื่อข่าวประเสริฐจำนวนหนึ่งด้วย โดยบางส่วนถึงกับเลื่อมมองพันธสัญญาเดิมในฐานะหน้าตาสุประวัติศาตร์

มีเหตุผลมากมายใช้สำหรับการวิเคราะห์พันธสัญญาเดิมเชิงประวัติศาสตร์ แต่เพื่อความต่อเนื่อง เราจะจำกัดไว้ที่สองประเด็นที่เราได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้อันแล้ว คือ หนึ่ง ลักษณะของพระคัมภีร์เอง และสอง ตัวอย่างในพระคัมภีร์

ให้เราเริ่มด้วยการพิจารณาว่าลักษณะของพระคัมภีร์ได้ให้รากฐานอันมั่นคงสำหรับการวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์ในแนวทางใดบ้าง

ลักษณะของพระคัมภีร์

ให้เราฟังคำของเปาโลที่เราต่างรู้จักกันดี ใน 2 ทิโมธี 3:16:

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสั่งสอน การว่ากล่าวตักเตือน การแก้ไขข้อบกพร่อง และการฝึกฝนในความชอบธรรม (2 ทิโมธี 3:16)

ตามคำสอนของพระเยซู อัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในศตวรรษแรก คริสเตียนประกาศยืนยันว่าพันธสัญญาเดิมนั้นมาจากพระเจ้า โดยได้รับการดลใจ หรือ “ผ่านลมปราณของพระเจ้า” ซึ่งสอดคล้องกับคำสอนนี้ คริสเตียนจึงมีพันธะที่จะศึกษาพันธสัญญาเดิมด้วยความยึดมั่นว่าทุกสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวอ้างนั้นเป็นความจริง

2 ทิโมธี 3:16 ผูกพันเราในฐานะผู้เชื่อที่จะอ่านพระธรรมในพันธสัญญาเดิม และข้อความกล่าวอ้างเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์เหล่านั้นว่าเป็นความจริง เหตุผลก็คือ **2 ทิโมธี 3:16** ซึ่งเป็นพระวจนะพระเจ้าได้กล่าวชัดว่า ข้อที่เราอ่าน หรือพระวจนะของเจ้านั้นมาจากลมปราณของพระองค์ ดังนั้น พระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบจึงเป็นที่มาของพระวจนะที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งปราศจากข้อผิดพลาด โดยการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงเชื่อว่าพระคัมภีร์ไม่ผิดพลาด ดังนั้น ด้วยความเชื่อเบื้องต้นนี้ เราจึงแน่ใจว่า ประเด็นต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์ที่พระคัมภีร์กล่าวถึงนั้นเป็นความจริง

—ศาสตราจารย์เควิน แลมบี

เหมือนกับที่ความเชื่อในพันธสัญญาใหม่ตั้งอยู่บนรากฐานของสิ่งที่พระเจ้ากระทำตลอดประวัติศาสตร์โดยผ่านพระคริสต์ คำสอนทั้งปวงในพันธสัญญาเดิมก็ตั้งอยู่บนรากฐานของสิ่งที่พระเจ้ากระทำในประวัติศาสตร์ยุคก่อนพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ ผู้ติดตามพระคริสต์ที่สัตย์ซื่อจึงประกาศยืนยันว่าทุกคำกล่าวอ้างเชิงประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม เป็นเหตุการณ์จริงทางประวัติศาสตร์ เมื่อพันธสัญญาเดิมนั้นดีกว่ามีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น จึงเป็นคำกล่าวด้วยพระราชอำนาจของพระเจ้าเอง เราจึงมั่นใจได้ว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นแล้วจริง ๆ แต่ก็มีข้อคัดค้านหลายรูปแบบที่ถูกหยิบยกขึ้นมาเพื่อต่อต้านมุมมองนี้ เช่น นักวิชาการหลายคนยืนยันว่าพระคัมภีร์นั้นเลือกกล่าวถึงบางเหตุการณ์เฉพาะ จึงไม่สามารถเชื่อถือได้ จริงอยู่ที่บันทึกทางประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมนั้นมีลักษณะการคัดสรรอย่างสูง โดยสิ่งที่ถูกกล่าวถึงมีน้อยกว่าสิ่งที่ถูกละไว้อย่างมาก แต่สิ่งนี้ไม่ควรทำให้เราแปลกใจเลย คุณคงจำได้ว่าอัครทูตยอห์น ได้กล่าวเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซู ในยอห์น 21:25 ว่า

“พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมายหลายอย่าง ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมดข้าพเจ้าคิดว่าแม้โลกทั้งโลกก็ไม่มีที่พอ สำหรับหนังสือที่จะเขียนขึ้นนั้น” (ยอห์น 21:25)

หากเป็นจริงที่ว่าทั้งโลกก็ไม่สามารถบรรจุหนังสือทุกเล่มที่รายงานทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูได้ เราก็ควรยอมรับว่าพันธสัญญาเดิมเป็นรายงานเพียงแค่นี้เล็กน้อย ๆ ของเหตุการณ์อันนับไม่ถ้วนที่เกิดขึ้นในยุคพันธสัญญาเดิม แม้กระนั้น ลักษณะการคัดสรรนี้ก็ไม่ใช่การบิดเบือนความจริงของสิ่งที่พระคัมภีร์รายงานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ นักตีความพระคัมภีร์ข้างสงสัยยังต่อต้านความน่าเชื่อถือเชิงประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิม เนื่องจากมีการกล่าวถึงเหตุการณ์เหนือธรรมชาติต่าง ๆ พระเจ้าและพระวิญญาณต่างมีบทบาทสำคัญต่อการบันทึกพันธสัญญาเดิม

และความจริงข้อนี้มักถูกปฏิเสธโดยนักตีความแนวธรรมชาตินิยมสมัยใหม่ แต่สิ่งนี้ไม่ควรรบกวนเรา เนื่องจากความศรัทธาของคริสเตียน คือความศรัทธาในสิ่งเหนือธรรมชาติตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด ใครก็ตามที่ติดตามพระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นขึ้นจากความตาย ไม่ควรมีปัญหาใด ๆ ที่จะเชื่อว่าเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่พันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึงนั้นเป็นเรื่องจริง

ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง

ที่คุณต้องเข้าใจและเชื่อว่าเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่ถูกบรรยายในพระคัมภีร์นั้นน่าเชื่อถือ เนื่องจากเหตุการณ์เหล่านั้นยืนยันความน่าเชื่อถือของตัวพระคัมภีร์เอง ตามที่เปาโลกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 15

ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ความเชื่อของเราก็สูญเปล่า และเราก็จะยังคงจมอยู่ในความบาป ทำนองเดียวกัน ถ้าการอพยพไม่ได้เกิดขึ้น ถ้าการกลับมาจากการถูกกวาดไปเป็นเชลยไม่ได้เกิดขึ้น ถ้าสิ่งเหล่านั้นไม่เป็นความจริงตามที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้บรรยายไว้ ถ้าพระคริสต์มิได้เป็นขึ้นมาจากความตายจริง ๆ

รากฐานความเชื่อแท้ของเราก็ถูกบ่อนทำลาย

ถ้าเหตุการณ์เหล่านี้มิได้เกิดขึ้นตามที่ถูกบันทึกไว้อย่างแท้จริง

ก็แสดงว่าพระคัมภีร์เองก็ไม่น่าเชื่อถือเลย และถ้าพระคัมภีร์เองไม่น่าเชื่อถือ

เราก็ไม่มีภาพที่ถูกต้องแม่นยำว่าพระเจ้ากำลังเปิดเผยสิ่งใดต่อคนของพระองค์ ดังนั้น

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติจึงเป็นกุญแจสำคัญของความน่าเชื่อถือในการเปิดเผยที่เราได้รับจากพระเจ้า

—ดร. จิม จอร์แดน

บางทีการคัดค้านอย่างรุนแรงที่สุดต่อความจริงทางประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิมนั้นมาจากการคัดค้านทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่

นักโบราณคดีที่ได้รับความนับถืออย่างสูงและนักวิทยาศาสตร์อื่น ๆ

ได้ชี้ไปที่หลักฐานซึ่งพวกเขาเชื่อว่าสามารถหักล้างความน่าเชื่อถือของพันธสัญญาเดิมได้ เช่น

นักธรณีวิทยาตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวการทรงสร้าง และการที่น้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์

นักโบราณคดีได้หยิบยกหลักฐานต่อสู้กับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์มากมายที่พระคัมภีร์นำเสนอ

เราต้องยอมรับว่าบางครั้งก็ยากที่จะเข้าใจความสอดคล้องระหว่างคำกล่าวอ้างทางประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมและงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ แต่ที่สำคัญคือ เราต้องรู้ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

เหตุใดจึงมีความขัดแย้งกันระหว่างพันธสัญญาเดิม และวิทยาศาสตร์สมัยใหม่? อย่างน้อย

มีสามเหตุผลว่าเหตุใดพันธสัญญาเดิมอาจดูเหมือนขัดแย้งกับหลักฐานทางวิทยาศาสตร์

ประการแรก

บางครั้งนักวิทยาศาสตร์ก็เข้าใจผิดในหลักฐานที่สนับสนุนคำกล่าวอ้างของเขาในการต่อสู้กับพระคัมภีร์ จริงอยู่ เราควรเห็นคุณค่าของโบราณคดีและศาสตร์อื่น ๆ

แต่นักวิทยาศาสตร์ก็มีข้อผิดพลาดด้วยเช่นกัน

ข้อสรุปของพวกเขาบางอย่างต้องถูกแก้ไขโดยงานวิจัยเพิ่มเติมหลังจากนั้นเสมอ เช่น ในอดีต

นักวิชาการมากมายยืนยันว่าพันธสัญญาเดิมนั้นผิดพลาดเมื่ออ้างอิงถึงชาวฮิตไทต์

เนื่องจากไม่มีหลักฐานอื่น สนับสนุนข้ออ้าง นอกเหนือจากที่พระคัมภีร์ได้ยืนยันว่ามีชาวฮิตไทต์

แต่ในศตวรรษที่แล้ว นักโบราณคดีกลับได้ค้นพบวัฒนธรรมของชาวฮิตไทต์ แท้จริงแล้ว

งานเขียนของชาวฮิตไทต์ได้ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้พันธสัญญาเดิมอย่างมากมาย ทำนองเดียวกัน

ประมาณหนึ่งศตวรรษที่ผ่านมา มีความเห็นเชิงวิชาการที่ยอมรับกันว่า วันเวลาของการอพยพ

และการยึดครองดินแดนซึ่งบันทึกในพันธสัญญาเดิมนั้นขึ้นเร็วเกินไปมาก

แต่ในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา ข้อมูลทางโบราณคดีถูกนำมาประเมินใหม่

และมีการเสนอข้อโต้แย้งอันหนักแน่น
แม้กระทั่งโดยผู้ไม่เชื่อก็ต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่สอดคล้องกับบันทึกในพระคัมภีร์
ตัวอย่างนี้และอีกมากมายเตือนให้เราเข้าใจในความจริงที่ว่า
เมื่อพันธสัญญาเดิมไม่ได้สอดคล้องกับหลักฐานทางวิทยาศาสตร์
อาจเป็นเพราะนักวิทยาศาสตร์เองที่ประเมินหลักฐานของพวกเขาผิดพลาดก็ได้
เหตุผลที่สอง ที่ดูเหมือนว่างานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ขัดแย้งกับบันทึกในพระคัมภีร์ ก็คือ
นักตีความพระคัมภีร์เข้าใจพันธสัญญาเดิมผิดไปเอง
ตัวอย่างคลาสสิกของการถกเถียงในลักษณะนี้ก็คือ การต่อสู้ระหว่างกาลิเลโอ
และผู้มีอำนาจของศาสนจักรในช่วงใกล้ต้นศตวรรษที่ 17
กาลิเลโอโต้แย้งว่าโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์
แต่ศาสนจักรเถียงโดยใช้พระคัมภีร์เป็นพื้นฐานว่าดวงอาทิตย์โคจรรอบโลก
ซึ่งประเด็นที่เป็นศูนย์กลางของข้อถกเถียงนี้พบในโยชูวา 10:13

ดังนั้นดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์หยุดโคจร
ตราบนชนชาตินั้นแก่แก่นศัตราบคาบ ดังที่มีบันทึกไว้ในหนังสือของยาฮาร
ดวงอาทิตย์ค้างอยู่กลางท้องฟ้า และ ไม่ได้ตกดินเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม (โยชูวา
10:13)

เป็นเวลาหลายศตวรรษ
ที่ศาสนจักรได้ตีความข้อนี้ว่าหมายถึงการที่ดวงอาทิตย์หยุดโคจรรอบโลกจริง ๆ เป็นระยะเวลาหนึ่ง
และพวกเขาปฏิเสธความเป็นไปได้ว่ามีระบบสุริยะ แต่ในปัจจุบัน
การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ได้ยืนยันอย่างชัดเจนว่า เวลากลางวันและเวลากลางคืน
คือปัจจัยของการที่โลกหมุนรอบแกนของตัวเองขณะที่โคจรรอบดวงอาทิตย์ด้วย ผลก็คือ
คริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบัน ได้เปลี่ยนมุมมองในการตีความโยชูวา 10:13 เราสามารถมั่นใจได้ว่า
เวลากลางวันนั้นถูกยืดออก ไปอย่างอัศจรรย์โดยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อโยชูวา
แต่ตอนนี้เราจะทำความเข้าใจกับข้อนี้และข้ออื่น ๆ
อีกมากมายที่คล้ายคลึงกันในฐานะที่ถูกกล่าวถึงโดยใช้ภาษาธรรมดาในการบรรยายปรากฏการณ์ต่าง
ๆ ตามที่เกิดขึ้น ซึ่งคล้ายกับเมื่อเรากล่าวว่า “ดวงอาทิตย์ขึ้น” และ “ดวงอาทิตย์ตก” ในโลกปัจจุบัน
หลักฐานอันหนักแน่นทางวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ว่ามีระบบสุริยะไม่ได้ทำให้เราต้องปฏิเสธความน่าเชื่อ
ถือทางประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม
แต่ได้ช่วยเราให้แก้ไขวิธีการตีความข้อความส่วนนี้ในพันธสัญญาเดิมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เหตุผลที่สาม
ที่ว่าเหตุใดหลักฐานทางวิทยาศาสตร์และพระคัมภีร์บางครั้งดูเหมือนไม่สอดคล้องกัน ก็คือ
เราอาจเข้าใจทั้งสองสิ่งผิดไป
นักวิทยาศาสตร์และนักตีความพระคัมภีร์ต่างมีแนวโน้มที่จะผิดพลาดได้ ดังนั้น
เราจึงต้องเปิดใจพิจารณาความเป็นไปได้เสมอว่า
การค้นคว้าเพิ่มเติมจะแสดงหลักฐานให้เห็นว่าทั้งนักวิทยาศาสตร์และนักตีความพระคัมภีร์อาจมีความ
เข้าใจผิดก็ได้

เมื่อวิเคราะห์พันธสัญญาเดิมเชิงประวัติศาสตร์ เราต้องระลึกเสมอว่า
ความแตกต่างอันดูเหมือนไม่สอดคล้องระหว่างประวัติศาสตร์จริง ๆ
และบันทึกในพันธสัญญาเดมนั้น อาจทางคลี่คลายอย่างชัดเจนได้เลย
การศึกษาทุกแขนงจะนำเสนอสิ่งที่ท้าทายความไว้วางใจของเราตลอดไปเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือเชิง
ประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม
และเราก็ไม่ควรจะคาดหวังที่จะไขปัญหาเกี่ยวกับความท้าทายทั้งหมดนั้นได้
เราอาจเข้าใจได้ในระดับหนึ่ง และอาจเสนอการแก้ปัญหาที่สมเหตุสมผล
แต่ก็ยังคงไม่สามารถมาถึงจุดที่เราจะขจัดข้อสงสัยด้านประวัติศาสตร์ได้หมดสิ้น
แต่ไม่ว่าจะมีความขัดแย้งอย่างไรระหว่างมุมมองทางวิทยาศาสตร์และบันทึกประวัติศาสตร์ในพันธ

สัญญาเดิม ประชากรผู้สืบทอดชื่อของพระเจ้าควรกระทำตามสิ่งที่พระคริสต์ อัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในศตวรรษแรกสอนเราเกี่ยวกับพระคัมภีร์ การตัดสินใจของพระเจ้าให้เขียนพันธสัญญาเดิมได้สถาปนาความสัตย์จริงทางประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิมเอง และด้วยเหตุนี้ จึงเป็นการถูกต้องที่เราจะศึกษาพันธสัญญาเดิมในฐานะหน้าตาต่างสู่อุบัติศาสตร์ เราได้เห็นแล้วว่าลักษณะของพระคัมภีร์สนับสนุนการวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์อย่างไร จากนั้นเราจะศึกษารากฐาน หรือความชอบธรรมประการที่สองในการใช้วิธีนี้เพื่อศึกษาพันธสัญญาเดิม นั่นคือ ตัวอย่างในพระคัมภีร์

ตัวอย่างในพระคัมภีร์

ในพระคัมภีร์มีตัวอย่างของผู้เขียนพระคัมภีร์ และบุคคลผู้นำเชื่อถือได้ประกาศยืนยันความถูกต้องทางประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิม ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ไม่มีแม้แต่ครั้งเดียวที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ตั้งคำถามกับความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิม เพื่อเป็นตัวอย่าง ลองพิจารณาวิธีที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้อาศัยข้อมูลทางประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมใช้บรรยายลำดับวงศ์ตระกูลต่าง ๆ ดังที่เราเห็นในหนังสือพงศาวดาร 1:1-4 ผู้เขียนเริ่มต้นลำดับวงศ์ตระกูลดังนี้:

อาดัม Seth เอโนช เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด เอโนค เมธูเสลาห์ ลามะค โนอาห์ บุตรของโนอาห์ ได้แก่ เชม ฮาม และยาเฟท (1 พงศาวดาร 1:1-4)

สำหรับคริสเตียนสมัยใหม่ จะเห็นว่าผู้เขียนหนังสือพงศาวดารได้กระทำบางอย่างที่โดดเด่นมาก ผู้เขียนถือว่าลำดับแรกของหนังสือปฐมกาลเป็นประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้ โดยกล่าวถึงบุรุษ 13 คนจากบทแรก ๆ ของหนังสือปฐมกาล คนสมัยปัจจุบันส่วนใหญ่มองว่าบทแรก ๆ นี้เป็นเพียงตำนานหรือเรื่องแต่ง แต่ผู้เขียนพงศาวดารแสดงความมั่นใจเต็มที่ในความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ของหนังสือปฐมกาล แม้กระทั่งในบทต้น ๆ ท่านก็ใช้ปฐมกาลในการอ้างอิง และเราจะเห็นว่าผู้เขียนมั่นใจในความถูกต้องเชิงประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิมอีกหลายเล่ม ในฐานะหน้าตาต่างสู่อุบัติศาสตร์อันถูกต้อง ท่านเองเดียวกัน ลองพิจารณาคำพูดของสเตเฟน โดยลูกา ในกิจการ 7 ซึ่งได้ใช้ข้อความหลากหลายส่วนจากพันธสัญญาเดิม สเตเฟนกล่าวถึง อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โยเซฟ โมเสส อาโรน โยชูวา ดาวิด และไซโลมอน ในฐานะบุคคลในประวัติศาสตร์ ท่านยืนยันว่าเรื่องราวเกี่ยวกับคนเหล่านี้ตามที่บันทึกในพันธสัญญาเดมนั้นเป็นข้อมูลความจริง ในมุมมองของสเตเฟน ประวัติศาสตร์ที่รายงานในพันธสัญญาเดมนั้นเป็นความจริง และบันทึกทางประวัติศาสตร์นั้นทำหน้าที่เป็นรากฐานสำหรับศาสนศาสตร์ของท่าน เมื่อท่านเรียกเพื่อนร่วมชาติชาวยิวให้กลับใจใหม่และวางใจในพระคริสต์

ผู้เขียนพระคัมภีร์ต่างเชื่อมั่นคงในราชกิจของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ ดังนั้น ตั้งแต่หน้าแรก ๆ ของพันธสัญญาเดิม เช่น เฉลยธรรมบัญญัติ 26 เราเห็นว่ากรรมสิทธิ์ของอิสราเอลยังรากอยู่กับราชกิจที่พระเจ้าได้กระทำ พระคัมภีร์บอกเราว่า ชาวอิสราเอลจะต้องนำเครื่องบูชาในการนมัสการ และต้องกล่าวว่า “บิดาของข้าพระองค์ [อับราฮัม] เป็นชาวอารัมผู้เร่ร่อนไป” เมื่อเป็นดังนี้

ส่วนหนึ่งของการที่คนของพระเจ้ามีสการพระองค์จึงมีการกล่าวอ้างถึงข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เสมอ เพื่อกล่าวซ้ำให้จำได้ว่าพระเจ้าได้กระทำสิ่งใดในประวัติศาสตร์ เราได้เห็นการเขียนลักษณะนี้ในกรณีของเปาโลด้วย เมื่อท่านกำลังเทศนาที่เมืองอันท็อกในปิสิดีย ในธรรมศาลาที่นั่น ท่านกำลังกล่าวถึงราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางคนของพระเจ้า ท่านเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงการอพยพ จากนั้นก็ไปสู่ยุคของผู้วินิจฉัย และเปาโลกล่าวว่าพระเจ้าได้ยกชูผู้นำต่าง ๆ ขึ้น และท่านใช้ประเด็นเฉพาะดังนี้ว่า ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงยกบุตรของดาวิด และได้ทำให้พระบุตรนั้นเป็นขึ้นจากความตาย ดังนั้น กิจการของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ และการใช้พระคัมภีร์เพื่อยืนยันกิจการนั้น และการอาศัยรายงานในพระคัมภีร์สำหรับกิจการนั้น ก็เป็นสิ่งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกคนได้ทำเสมอมา

—ดร. เกรกอรี อาร์ เพรรี

เมื่อเห็นรากฐานการใช้สารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะหน้าต่างสู่ประวัติศาสตร์แล้ว ต่อไปเราควรวินิจฉัยประเด็นที่สอง นั่นคือ จุดเน้นของกลวิธีตีความนี้คืออะไร? เป้าหมายของการวิเคราะห์หนังสือในพันธสัญญาเดิมเชิงประวัติศาสตร์คืออะไร?

จุดเน้น

กล่าวอย่างกว้าง ๆ แล้ว การใช้พันธสัญญาเดิมในฐานะหน้าต่างสู่ประวัติศาสตร์ก็มีเป้าหมายเดียวกันกับแนวทางอื่น ๆ ที่ใช้ศึกษาพระคัมภีร์ ผู้ศรัทธาก็แสวงหาเพื่อรู้ถึงพระประสงค์ของมหากษัตริย์เบื้องบน แต่การวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์มีแนวทางค่อนข้างเฉพาะตัวในการค้นพบสิ่งที่พระเจ้าได้สื่อสารกับคนของพระองค์ รูปแบบพื้นฐานที่สุดในการวิเคราะห์พันธสัญญาเดิมเชิงประวัติศาสตร์ ก็คือการประกอบโครงสร้างใหม่ ด้วยการใช้อรรถศาสตร์ พันธสัญญาเดิม พร้อมกับหลักฐานอื่น ๆ เพื่อระบุสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในอดีต แต่การวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์ก็มีรูปแบบทางศาสนศาสตร์อย่างเด่นชัดเช่นกัน พันธสัญญาเดิมถูกใช้ในฐานะหน้าต่างสู่ประวัติศาสตร์ เพื่อค้นพบกิจการ และพระวอนะของพระเจ้าในอดีต แล้วจากนั้นก็เพื่อประยุกต์นัยยะสำคัญด้านศาสนศาสตร์เข้ากับชีวิตของคนของพระเจ้า ในศตวรรษที่แล้ว การวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์ด้านศาสนศาสตร์ซึ่งเป็นที่นิยม และรู้จักกันในชื่อ “ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์” คำว่า “ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์” สามารถหมายถึงวิธีการต่าง ๆ มากมายที่ใช้ศึกษาพระคัมภีร์ แต่เราจะเน้นรูปแบบหนึ่งของศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ที่แพร่หลายท่ามกลางคริสเตียนที่ยึดมั่นในข่าวประเสริฐ

รูปแบบศาสนศาสตร์พระคัมภีร์อันโดดเด่นนี้ โดยทั่วไปแล้วเน้นที่สองขั้นตอนหลัก ๆ คือ หนึ่ง นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ได้สร้างสิ่งที่เราอาจเรียกว่า “ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค” ของยุคต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ และสอง พวกเขาสำรวจสิ่งที่เราอาจเรียกว่า “การตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุค” โดยไล่เรียงตามประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม สองขั้นตอนนี้เชื่อมโยงกันในหลายรูปแบบ แต่เพื่อวัตถุประสงค์ของเรา เราจะศึกษาแต่ละขั้นตอนแยกจากกัน โดยเริ่มที่การสร้าง “ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค”

ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค

คำว่า “เฉพาะยุค” หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในกำหนดช่วงเวลาหนึ่ง นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์สร้าง “ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค” โดยเน้นที่ช่วงเวลาหนึ่งของประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ จากนั้นก็สรุปโครงข่ายอันซับซ้อนของกิจการ และพระวาระของพระเจ้าที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ข้อสรุปเหล่านี้กำหนดช่วงเวลาต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์ว่าเป็นหน่วยหรือเสี้ยวเวลาอันเกิดขึ้นในช่วงเดียวกัน

เราต้องระลึกเสมอว่าประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมนั้นไหลไปเหมือนแม่น้ำ ประวัติศาสตร์นี้มีได้ถูกแบ่งเป็นช่วง ๆ อย่างชัดเจน ดังนั้น การสร้าง “ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค” สำหรับประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมจึงค่อนข้างเป็นการสมมติเสมอ เหมือนกับที่การตัดแบ่งแม่น้ำที่ไหลอยู่เป็นช่วง ๆ ก็คือการสมมติ กระนั้นก็มีประโยชน์ที่จะกล่าวถึงช่วงต่าง ๆ ของแม่น้ำ และในทำนองเดียวกัน ก็เป็นประโยชน์ที่จะแบ่งประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมออกเป็นช่วงเวลา และสรุปสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำและกล่าวไว้ในช่วงนั้น เราสามารถทำเช่นนี้ในหลายแนวทาง

คุณคงจำได้ว่า ในบทเรียนก่อนหน้านี้นี้ เกี่ยวกับเรื่องแผ่นดินพระเจ้า เราได้พูดถึงประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล และประวัติศาสตร์พันธสัญญาใหม่ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต การได้รับรู้ว่าพระเจ้าตรัสและกระทำสิ่งใดในประวัติศาสตร์แต่ละช่วงนี้ช่วยให้เข้าใจหลายสิ่งเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าได้ดีขึ้น

แต่คุณคงจำได้เช่นกันว่าในบทเรียนของเราเกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้า เราได้แบ่งประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ออกเป็นช่วงเวลาตามพันธสัญญา เรากล่าวถึงพันธสัญญาสากลของพระเจ้า พันธสัญญาของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล และพันธสัญญาฉบับใหม่ในอนาคตของพระเจ้า แล้วเราได้ศึกษาต่อไปโดยการแบ่งสามยุคใหญ่ ๆ นี้ออกเป็นช่วงเวลาที่ยาวขึ้น พันธสัญญาสากลครอบคลุมยุคแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัม (พันธสัญญารากฐาน) และพันธสัญญาของพระเจ้ากับโนอาห์ (พันธสัญญาแห่งเสถียรภาพ) จากนั้นเราแบ่งช่วงเวลาของพันธสัญญากับชนชาติออกเป็นยุคของอับราฮัม (พันธสัญญาแห่งการเลือกสรร และพระสัญญาแก่อิสราเอล) ยุคของโมเสส (พันธสัญญาแห่งพระบัญญัติ) และยุคของดาวิด (พันธสัญญาแห่งความเป็นกษัตริย์) แล้วเราก็ได้แบ่งยุคของพันธสัญญาฉบับใหม่ (พันธสัญญาแห่งความสำเร็จเป็นจริง) ออกเป็นหลายช่วงเช่นกัน ได้แก่ การเปิดตัว การก้าวหน้า และการสำเร็จบริบูรณ์

การแบ่งเช่นนี้ช่วยให้เราจำแนกนโยบายพื้นฐานของแผ่นดินของพระเจ้าที่ทรงสถาปนาผ่านพันธสัญญาต่าง ๆ แต่การแบ่งทางประวัติศาสตร์เช่นนี้เป็นเพียงแค่องในหลายวิธีของการสร้าง “ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค” สำหรับประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม

ตัวอย่างเช่น บทที่ 7 ของ “คำประกาศความเชื่อเวสต์มินสเตอร์” ได้กล่าวถึงยุค “พันธสัญญาแห่งราชกิจ” ช่วงเวลาก่อนอาดัมทำบาป และ “พันธสัญญาแห่งพระคุณ” ซึ่งครอบคลุมประวัติศาสตร์ทั้งหมดที่เหลือของพระคัมภีร์ รวมถึงพันธสัญญาใหม่ด้วย คำประกาศนี้ยังกล่าวถึงการแบ่งที่สำคัญในยุคพันธสัญญาแห่งพระคุณ คือระหว่างช่วงเวลาที่อยู่ “ภายใต้พระบัญญัติ” ซึ่งหมายถึงยุคพันธสัญญาเดิม และช่วงเวลาที่อยู่ “ภายใต้ข่าวประเสริฐ” ซึ่งหมายถึงพันธสัญญาใหม่

ในศตวรรษที่แล้ว นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ผู้เป็นที่นับถืออย่างกว้างขวาง คือ เกียร์ฮาร์ดัส โวล แห่งวิทยาลัยศาสนศาสตร์พริ้นซ์ตัน ได้แบ่งพันธสัญญาเดิมโดยใช้เกณฑ์อื่น ๆ แทนที่จะเน้นที่พันธสัญญาต่าง ๆ ท่านระบุช่วงเวลาต่าง ๆ ตามการเปลี่ยนแปลงด้านรูปแบบและเนื้อหาของ การเปิดเผยของพระเจ้า ท่านพูดถึงยุคก่อนพันธกิจการทรงไถ่ ก่อนการล้มลงของมนุษย์; ยุคแรกของพันธกิจการทรงไถ่

จากการล้มลงไปถึงการที่อาดัมและเอวาถูกขับออกจากสวน
ช่วงเวลาระหว่างการถูกขับออกจากสวนจนถึงน้ำท่วมในยุคของโนอาห์
ช่วงเวลาหลังน้ำท่วม ไปจนถึงยุคของอัครบิดร ปีตา ยุคของอัครบิดร ปีตา ยุคของโมเสส
และยุคแห่งผู้เผยพระวจนะภายหลังโมเสส และแน่นอน ในฐานะคริสเตียน
ท่านได้เพิ่มยุคแห่งพันธสัญญาใหม่เข้าไปด้วย

คราวนี้ เมื่อได้ระบบช่วงเวลาแล้ว งานของนักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ก็คือ
การเน้นไปที่โครงข่ายเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เปิดเผยพระเจ้า
และพระประสงค์ของพระองค์ในช่วงเวลานั้น ๆ แน่นอน ช่วงใดก็ตามในประวัติศาสตร์
เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นต่างเชื่อมโยงกัน แต่พระคัมภีร์เน้นบางเหตุการณ์มากกว่าเหตุการณ์อื่น
ดังนั้น โดยทั่วไปแล้ว นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์จึงเน้นเหตุการณ์ที่มีโครงสร้าง
หรือเป็นศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์

ตัวอย่างเช่น เมื่อเน้นที่เสี้ยวหนึ่งของประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมที่มักรู้จักกันในชื่อ
“ช่วงเวลาแห่งพันธสัญญา” (สมัยของอัครบิดรปีตาของอิสราเอล คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ)
นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์มักสังเกตเห็นว่าพระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองในช่วงเวลานี้โดยใช้คำตรัส
นิมิต และความฝันเป็นหลัก พวกเขาจึงสังเกตด้วยการเน้นที่ชาติพันธุ์นั้นนั้นแคบลง
โดยมุ่งไปที่ลูกหลานของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
พวกเขาได้เห็นว่าการที่อัครบิดรปีตาบดบังการที่พระเจ้าที่แทนบุชหลายแห่ง
พวกเขาได้บรรยายถึงพันธสัญญาว่าจะให้อัครบิดรปีตามีลูกหลานมากมาย
แล้วพวกเขาก็ได้สังเกตเห็นความสำคัญของพันธสัญญาที่จะประทานแผ่นดินแก่บิดาแห่งชนชาติ
การสังเกตในลักษณะนี้ คือความพยายามในการบรรยายลักษณะของยุคอัครบิดรปีตาในภาพรวม
โดยการระบุเหตุการณ์ที่เป็นโครงสร้างประวัติศาสตร์ และมีบทบาทหลักตลอดทั้งกรอบเวลานั้น
หรือเมื่อนักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์เลือกที่จะเน้น “ยุคแห่งพระบัญญัติ”
(ช่วงเวลาที่ไม่เสสนนำอิสราเอลตลอดการอพยพ ไปสู่การยึดครองแผ่นดินพันธสัญญา)
พวกเขามักเน้นเป็นหลักว่าพระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองผ่านบัญญัติของโมเสสอย่างไร
พวกเขายังสังเกตด้วยว่าจุดเน้นด้านกลุ่มชนแคบ ๆ ของอิสราเอล ได้
ขยายสู่การเน้นทั้งชนชาติอย่างไร พวกเขาบรรยายว่าพลับพลานั้นถูกก่อสร้างอย่างไร
และถูกใช้เป็นจุดศูนย์กลางของการนมัสการอย่างไร
พวกเขารับรู้ว่าอิสราเอลเติบโตขึ้นจนมีจำนวนมหาศาล
แล้วพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพระเจ้านำอิสราเอลเข้าสู่การครอบครองแผ่นดินพันธสัญญาได้อย่างไร
เหตุการณ์ประเภทนี้เป็นลักษณะสำคัญของยุคโมเสสในภาพรวม
และทำให้เราเห็นภาพของยุคนี้ในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์

นักศาสนศาสตร์มักพูดถึงการแบ่งแผนการของพระเจ้าออกเป็นยุค และสมัยต่าง ๆ
ในพันธสัญญาใหม่
เราเห็นหลายตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาใหม่แบ่งพันธสัญญาเดิมออกอย่าง
ไร คุณลองนึกถึงลำดับวงศ์ตระกูลในพระกิตติคุณมัทธิว ซึ่งเริ่มต้นที่อับราฮัม
และผ่านมาทางดาวิด
ลำดับวงศ์ตระกูลนี้ดำเนินผ่านประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม จากอับราฮัม
มาถึงดาวิด จากดาวิดมาถึงการถูกกวาดไปเป็นเชลย
จากการถูกกวาดไปเป็นเชลยมาถึงพระคริสต์
นี่เป็นวิธีหนึ่งที่พระคัมภีร์แบ่งประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม
และพันธสัญญาใหม่ยังทำการแบ่งอีกหลายวิธี คุณลองนึกถึงเปาโลในโรม 5 และ 1
โครีนธ์ 15 คุณสามารถกล่าวถึงอาดัม และพระคริสต์
ก่อนพระบัญญัติและหลังพระบัญญัติ
เราจึงเห็นว่าพันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นการกระทำเช่นนี้หลายวิธีด้วยกัน

—ดร. สตีเฟน เจ เวลล์ม

เมื่อได้ผลลัพธ์ของ “ภาพเหตุการณ์เฉพาะยุค” แล้ว นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ก็มักจะก้าว ไปสู่ขั้นตอนที่สอง ซึ่งเราอาจเรียกว่า “การตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุค”

การตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุค

คำว่า “ข้ามยุค” หมายความว่า “ผ่านเวลา” หมายถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้พัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาที่ผ่านไป ดังนั้น “การตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุค” จึงเน้นที่วิธีที่ราชกิจและพระวาระของพระเจ้าเชื่อมโยงกันผ่านกาลเวลา จากยุคหนึ่ง ไปยังอีกยุคหนึ่ง เราสามารถสรุปกระบวนการของการกำหนด “การตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุค” ตามแนวทางดังนี้ เมื่อเราเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่มีบทบาทในแต่ละยุคของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ เรารับรู้ว่าเหตุการณ์เหล่านั้นมีความสอดคล้อง หรือสัมพันธ์กันระหว่างยุคหนึ่ง และอีกยุคหนึ่งหรือไม่ นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์สังเกตเห็นความเชื่อมโยงเหล่านี้ และสามารถสะท้อนพัฒนาการของความเชื่อยุคพันธสัญญาเดิมได้

ลักษณะหนึ่งที่ยากที่สุด แต่เต็มด้วยประโยชน์ในการตีความพันธสัญญาเดิม คือ การที่พันธสัญญาเดิมมิได้บรรยายเพียงแคยุคเดียวในประวัติศาสตร์ แต่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงเวลาหลายพันปี เมื่อเราเรียนรู้สิ่งที่พระเจ้าได้กระทำ และตรัสตลอดช่วงเวลายาวนานในประวัติศาสตร์นี้ ก็ชัดเจนมาก แม้กระทั่งคนที่อ่านเพียงผิวเผิน ก็รู้ว่าการเปิดเผยของพระเจ้าเป็นตัวแทนของพัฒนาการหลายลักษณะทางศาสนศาสตร์

สิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยในยุคพันธสัญญากับอาดัม มิได้เพียงแต่ถูกกล่าวซ้ำในยุคของพันธสัญญากับโนอาห์ การเปิดเผยของพระเจ้าในยุคพันธสัญญากับอับราฮัม มิได้เป็นเพียงแต่การกล่าวซ้ำสิ่งที่ถูกเปิดเผยก่อนหน้านี้ สิ่งนี้เป็นจริงเช่นกันสำหรับยุคพันธสัญญากับโมเสส และพันธสัญญากับดาวิด การเปิดเผยของพระเจ้าในยุคพันธสัญญาฉบับใหม่ก็ไปไกลเกินกว่าพันธสัญญากับดาวิดเช่นกัน แต่การเปิดเผยของพระเจ้าในยุคต่างๆ นี้หาได้ขัดแย้งกันเองไม่ การเปิดเผยในยุคต่อมานั้นทั้งครอบคลุม และต่อยอดจากยุคก่อนหน้า ความแตกต่างในยุคสมัยที่ต่างกันบ่งบอกถึงพัฒนาการที่สมบูรณ์ขึ้น หรือการเติบโตของชีวิตตามธรรมชาติ ความเชื่อในยุคพันธสัญญาเดิม เติบโตขึ้นเหมือนเมล็ดพันธุ์ที่เติบโตขึ้นเป็นต้นกล้า จากนั้นก็เป็นต้นไม้อ่อน ก่อนที่จะโตเต็มวัย การบรรยายพัฒนาการเช่นนี้ในประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม ก็คือกระบวนการที่เราเรียกว่า “การตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุค” เพื่อให้เห็นภาพความหมายนี้ ลองพิจารณามิติหนึ่งของสิ่งที่พันธสัญญาพระเจ้าที่มีกับอับราฮัมได้เน้นย้ำ เราจะดูที่พระสัญญาของพระเจ้าที่จะประทานแผ่นดินคานาอันแก่อับราฮัม ซึ่งเราอ่านพบในปฐมกาล 15:18 ว่า:

ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัมว่า
“เราจะมอบดินแดนนี้แก่ลูกหลานของเจ้า ตั้งแต่ลำน้ำแห่งอีียิปต์จดแม่น้ำใหญ่ คือ ยูเฟรติส” (ปฐมกาล 15:18)

ตามข้อความนี้ พระเจ้าสัญญาแก่อับราฮัมว่าจะประทานแผ่นดินคานาอันแก่ลูกหลานของท่าน เหตุการณ์นี้เป็นศูนย์กลาง เป็นเหตุการณ์เฉพาะยุค เป็นภาพชัดที่อัครบิดรพิดาทุกยุคสมัยจดจำได้อย่างดี แต่เพื่อให้เข้าใจนัยยะสำคัญของพระสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับอับราฮัมในประวัติศาสตร์

พันธสัญญาเดิม เราต้องสำรวจช่วงเวลาอื่น ๆ ด้วย สิ่งที่เราต้องถามก็คือ “มีเหตุการณ์ใดก่อนหน้านั้นที่เป็นภูมิหลังของพระสัญญาที่ จะประทานแผ่นดินคานาอัน?” และ “เหตุการณ์ต่าง ๆ หลังจากนั้นทำให้นัยยะสำคัญของพระสัญญาเป็นที่ประจักษ์อย่างไร?” ก่อนอื่นให้เราพิจารณายุคแรกสุดของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ นั่นคือ ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ซึ่งครอบคลุมพันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัม และโนอาห์ ตามที่เราได้เห็นในบทเรียนก่อนหน้า ในช่วงเวลาของอาดัม พระเจ้าได้สถาปนามนุษยชาติในฐานะปโรหิตหลวงของพระองค์ก่อน แล้วจึงบัญชาให้พวกเขาปกครองเหนือทั้งโลกนี้ ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 1:28:

พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขาและตรัสว่า “จงมีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง และทวีจำนวนขึ้นจนเต็มโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ที่เลื้อยคลาน” (ปฐมกาล 1:28)

ในช่วงเวลานี้ มนุษยชาติยังมิได้กระทำความบาป และการปกครองเหนือโลกนี้ก็น่าจะค่อนข้างง่ายตาย แต่ความบาปได้แทรกซ้อนกระบวนการปกครองนั้น โดยทำให้ความพยายามของมนุษยชาติยากลำบากและเจ็บปวด โดยพระเจ้าเองได้ตรัสแก่อาดัมในปฐมกาล 3:17-19:

“...แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเจ้า เจ้าจะหาเลี้ยงชีพจากแผ่นดินด้วยความลำบากตรากตรำ ตลอดชีวิตของเจ้า ต้นหนามน้อยใหญ่จะงอกขึ้นมาจากบนแผ่นดิน และเจ้าจะกินพืชพันธุ์จากท้องทุ่ง เจ้าจะทำมาหากิน อาบเหงื่อต่างน้ำ トラบจนเจ้ากลับคืนสู่ดิน...” (ปฐมกาล 3:17-19)

อย่างไรก็ดี แม้มนุษย์ตกสู่ความบาปแล้ว แต่พระเจ้าก็ยังคงคาดหวังให้พวกเขาพยายามปกครองเหนือโลกนี้ต่อไป แม้กระทั่งหลังจากความชั่วร้ายของมนุษยชาติเลวร้ายถึงขนาดพระเจ้าได้ทำลายโลกนี้ในยุคของโนอาห์ พระเจ้าก็ยังคงไว้ซึ่งพระบัญชาให้ขยายแผ่นดินของพระองค์ไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก พระเจ้าบัญชาโนอาห์ในปฐมกาล 9:1 ทันทินี่น้ำท่วมนั้นยุติลง ดังนี้:

จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน (ปฐมกาล 9:1)

การรู้ภูมิหลังเช่นนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า พระสัญญาของพระเจ้าที่จะประทานแผ่นดินแก่อับราฮัมนั้น เป็นอีกก้าวหนึ่งสู่การกระทำที่ให้การทรงเรียกมนุษย์ในการทำหน้าที่ปกครองสำเร็จเป็นจริง ในยุคแรกเริ่ม พระเจ้าเรียกผู้เป็นพระฉายาของพระองค์ให้สร้างแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้โดยการปกครองเหนือ โลกแห่งความสูญเปล่าและความบาป การปกครองเช่นนี้เด่นชัดขึ้นเมื่อพระเจ้าเรียกอับราฮัมและลูกหลานของท่านให้เข้ายึดครองแผ่นดิน คานาอัน ซึ่งพระเจ้าได้สัญญาไว้ ก้าวแห่งการทำให้สำเร็จในยุคของอัครบิดรก็หาได้เป็นที่สิ้นสุดในตัวเองไม่ พระสัญญาที่จะประทานแผ่นดินแก่อัครบิดรก็เป็นอีกก้าวหนึ่งสู่การกระทำที่สำเร็จเป็นจริงที่ยิ่งใหญ่ ขึ้นในอนาคต ดังที่พระเจ้าสัญญาแก่อับราฮัมในปฐมกาล 22:18 ว่า:

ทุกประชาชาติทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทางเชื้อสายของเจ้า เพราะเจ้าได้เชื่อฟังเรา” (ปฐมกาล 22:18)

ข้อนี้เตือนความจำเราว่า พระเจ้าประทานแผ่นดินพันธสัญญาให้เป็นที่มั่น แก่อับราฮัมและลูกหลานของท่าน โดยเป็นจุดเริ่มต้นของการที่พวกเขาจะนำครอบครัวทั้งสิ้นในโลกมาสู่พระพรแห่งการทรงไถ่และการปกครองเหนือโลกนี้ ด้วยการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ตามที่พระองค์ได้กำหนดไว้สำหรับมนุษยชาติแต่แรก ด้วยเหตุนี้ การสืบค้นข้ามยุคเพื่อศึกษาการปกครองของมนุษยชาติจึงต้องเคลื่อนไปข้างหน้าสู่สมัยพันธสัญญาของพระเจ้ากับโมเสส ในยุคนี้ พระเจ้าสถาปนาอิสราเอลในแผ่นดินพันธสัญญาในฐานะบ้านเกิดของชนชาตินี้ นี่คือการต่อยอดพันธสัญญาที่มีกับอัครบิดร โดยการมอบแผ่นดินแก่อิสราเอลในการยึดครองของโยชูวา ตามที่พระเจ้าตรัสแก่โยชูวาในโยชูวา 1:6:

“จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำประชากรเหล่านี้เข้าไปครอบครองดินแดนซึ่งเรา ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเจ้าว่าจะยกให้พวกเขา” (โยชูวา 1:6)

การทรงเรียกตั้งเดิมของพระเจ้าที่ให้มนุษยชาติมีอำนาจปกครอง และพันธสัญญาที่พระเจ้าจะประทานแผ่นดินแก่อับราฮัม ก็ถูกต่อยอดเมื่ออิสราเอลเข้ายึดครองแผ่นดินพันธสัญญา การที่อิสราเอลครอบครองแผ่นดินในยุคแห่งการอพยพ และการพิชิตนั้นก็ถูกต่อยอดต่อไปในสมัยของพันธสัญญากับดาวิด นี่เป็นช่วงเวลาที่ยิวอิสราเอลยึดแผ่นดินจากศัตรู และเติบโตขึ้นเป็นจักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่ การยึดครองแผ่นดินอย่างมั่นคงโดยราชวงศ์ดาวิดก็เป็นอีกก้าวหนึ่งในการสร้างความเป็นปึกแผ่น ซึ่งเป็นการขยายต่อจากการยึดครองแผ่นดินในช่วงแรก แต่ความเป็นจริงต่าง ๆ ในช่วงยุคจักรวรรดินี้ก็มีความคาดหมายถึงวันหนึ่งในอนาคต คือ วันที่การปกครองอย่างชอบธรรมโดยราชวงศ์ดาวิดจะไปถึงซึ่งการปกครองเหนือทั้งโลกนี้ ซึ่งได้ถูกกล่าวถึงใน

สดุดี 72:8-17:

ขอให้ท่านครอบครองทะเลฟากหนึ่งจดทะเลอีกฟากหนึ่ง จากแม่น้ำนั้นจนสุดโลก... ขอให้เหล่ากษัตริย์มาน้อมคานับท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะมาปรนนิบัติท่าน... มวลประชาชาติจะได้รับพรเพราะท่าน และพวกเขาจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร (สดุดี 72:8-17)

ความหวังในยุคพันธสัญญากับดาวิดก็คือ ราชวงศ์ของดาวิดจะพิสูจน์ตนเองว่าสัตย์ซื่อต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และแผ่นดินของพระเจ้าจะขยายออกไป เพื่อนำมาซึ่งการทรงไถ่และการปกครองเหนือทั้งโลกนี้ นำเศรัที่ความหวังอันยิ่งใหญ่ในราชวงศ์ดาวิดนี้พังทลายไปในยุคของการถูกกวาดไปเป็นขลย และล้มเหลวในการฟื้นฟู แทนที่จะเป็นเวลาแห่งการต่อยอดให้สำเร็จเป็นจริง กลับกลายเป็นเวลาแห่งความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ยุคนี้กลายเป็นความตกต่ำอย่างน่าอนาถของการปกครองเหนือโลกนี้โดยคนของพระเจ้า การพิพากษาของพระเจ้าจึงมาถึงคนของพระองค์ และพระองค์ได้เนรเทศทั้งอาณาจักรตอนเหนือ และตอนใต้ออกจากแผ่นดิน

แต่ยิ่งกว่านั้น ด้วยพระเมตตา พระเจ้าได้นำชาวอิสราเอลกลุ่มหนึ่งกลับมายังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา พระองค์ได้ยกชูเศรบบาเบล ลูกหลานของดาวิด ให้เป็นผู้ปกครองของคนของพระองค์

และมอบชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่ท่านเหนือชนชาติต่าง ๆ ในโลก ตามที่เราอ่านพบในฮักกัย 2:7-9:

เราจะเขย่ามวลประชาชาติ และสิ่งที่ประชาชาติทั้งหลายพึงปรารถนาจะหลั่งไหลมา และเราจะทำให้เนเวศนี้เปี่ยมด้วย สง่าราศี...
สง่าราศีของเนเวศปัจจุบันจะรุ่งโรจน์กว่าสง่าราศีของเนเวศเดิม...
และเราจะให้สันติสุขแก่สถานที่นี้... (ฮักกัย 2:7-9)

ถ้าหากอิสราเอลได้สตัยชื้อตลอดมา

พระพรแห่งการทรงไถ่ที่ผ่านมาทางการปกครองโดยราชวงศ์ดาวิดก็ได้ขยายออกไปทั่วโลกแล้ว แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า ชาวอิสราเอลที่กลับมายังแผ่นดินกลับกบฏต่อพระเจ้า ทำให้ข้อเสนอแห่งพระพร และการขยายแผ่นดินไม่เกิดผลแม้แต่น้อย แท้จริงแล้ว การฟื้นฟูนั้นกลับกลายเป็นความล้มเหลวอย่างน่าอนาถ ณ จุดนี้เอง

นักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ที่เป็นคริสเตียนจึงหันไปสนใจระยะสุดท้ายของประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ จุดสูงสุดของประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาฉบับใหม่ ซึ่งให้ความมั่นใจผู้เชื่อว่าพระเจ้าปฏิบัติราชกิจผ่านพระคริสต์ เพื่อแก้ไขความล้มเหลวที่นำไปสู่การถูกกวาดไปเป็นเชลย รวมทั้งการฟื้นฟูอันไม่เกิดผล และเพื่อทำให้การปกครองเหนือโลกนี้โดยมนุษยชาติที่ได้รับการไถ่สำเร็จเป็นจริง พระเยซูเสด็จมาเพื่อถอดถอนคำสาปแห่งการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพื่อนำมาซึ่งเสรีภาพ และการไถ่จากบาป เพื่อผู้ที่ติดตามพระองค์จะปกครองเหนือโลกนี้ร่วมกับพระองค์ ตามที่พระเยซูตรัสไว้ในวิวรณ์ 2:26:

ผู้ใดมีชัยชนะ และทำสิ่งที่เราประสงค์จนถึงที่สุด เราจะให้ผู้นั้นมีสิทธิอำนาจเหนือประชาชาติต่าง ๆ (วิวรณ์ 2:26)

เราจำเป็นต้องย้อนกลับไปทำความเข้าใจประวัติศาสตร์คริสตจักร และประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาว่าพระเจ้าได้กระทำราชกิจตลอดมาอย่างไรบ้าง แม้แต่การที่พระเจ้าได้เลือกอับราฮัมเมื่อกว่า 2,000 ปีก่อนคริสตกาล และการที่พระเจ้าประสงค์จะประทานพระพรแก่โลกนี้ โดยการเลือกชายผู้หนึ่ง เป็นทางผ่านพระพรสู่ทั้งโลก พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นกับอับราฮัม โดยการสร้างสัมพันธภาพกับท่าน แต่งตั้งท่านขึ้น และแสดงให้เห็นว่าการได้รับพระคุณทั้ง ๆ ที่ไม่คู่ควรแม้แต่น้อยนั้นเป็นอย่างไร จากนั้นพระองค์ก็ทำงานผ่านท่าน ผ่านครอบครัวของท่าน ในสัมพันธภาพแห่งพันธสัญญา เพื่อที่ว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จมา จะมีไช้เพื่อชาวยิว มีไช้เพื่ออับราฮัมและลูกหลานของท่านเท่านั้น แต่เพื่อทั้งโลกจะเข้าใจว่านี่คือพระเจ้าของคนทั้งโลก นี่คือวิธีที่พระองค์สานสัมพันธ์กับมนุษย์ และเมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ทำให้ความหวังและพระสัญญาทั้งปวงนั้นสำเร็จเป็นจริง ถึงขนาดที่ว่าพันธสัญญาใหม่กล่าวว่าอับราฮัมก็กำลังรอคอยวันนั้น และอับราฮัมก็ยังคงรอให้พันธสัญญานั้น ไปถึงซึ่งความบริบูรณ์ เมื่อท่านจะถูกขบให้คืนชีพ พร้อมกับผู้เชื่อทั้งปวงทั่วโลก

—ดร. เคลย์ ควอร์เทอร์แมน

ตัวอย่างสังเขปนี้เป็นเพียงหนึ่งในหลายวิธีที่ใช้ในการตามสืบเหตุการณ์ข้ามยุคตามบันทึกประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจพันธสัญญาเดิมได้แจ่มชัด ลึกซึ้งมากขึ้น การมองประวัติศาสตร์ผ่านบันทึกในพันธสัญญาเดิมนั้นเป็นวิธีสำคัญยิ่งต่อการพิจารณาถึงความสำคัญของสารบบพันธสัญญาเดิม เราได้เห็นภาพคร่าว ๆ แล้วว่าจะรับพระคำของกษัตริย์ของเรอย่างไรเมื่อเราเข้าศึกษาสารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะกระจกเงา และหน้าต่าง ต่อไปเราควรรีให้ความสนใจกับการมองสารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะรูปภาพ คือภาพชุดทางวรรณกรรม

สารบบในฐานะรูปภาพ

คนที่คุ้นเคยกับพันธสัญญาเดิม รู้ว่านี่ไม่ใช่บันทึกที่แยกตามหัวข้อ และไม่ใช่บันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ตามลำดับเวลาด้วย ตามที่เราได้กล่าวแล้วในบทเรียนนี้ พันธสัญญาเดิมเป็นแหล่งความรู้อันเชื่อถือได้ เป็นประเด็นเฉพาะทุกประเภท และเป็นบันทึกประวัติศาสตร์ตามความเป็นจริง แต่เบื้องต้นเราต้องเข้าใจก่อนว่า สารบบพันธสัญญาเดิมคือ ชดงานวรรณกรรม หรือเรียกว่าห้องสมุดที่มีหนังสือมากมายก็ได้ เราจะเห็นว่า ผู้เขียนได้เขียนเนื้อหา และโครงสร้างของพระวจนะแต่ละเล่ม เพื่อสอนชาวอิสราเอลโบราณให้ต่อยอดแผ่นดินของพระเจ้าด้วยการยอมจำนนต่อนโยบายของพันธสัญญาพระเจ้าในแนวทางเฉพาะต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ ประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าตลอดทุกยุคทุกสมัยจึงได้รับความหยั่งรู้มากมายเกี่ยวกับนัยยะสำคัญของพระวจนะแต่ละเล่มในพันธสัญญาเดิม ด้วยการศึกษานี้หนังสือเหล่านั้นในฐานะรูปภาพ หรือภาพแสดงทางวรรณกรรม

การศึกษาสารบบพันธสัญญาเดิมในลักษณะนี้ ก็เหมือนการไปชมพิพิธภัณฑ์ศิลปะ ถ้าคุณเคยไปพิพิธภัณฑ์ หรือชมการแสดงที่ต้นศิลป์ คุณก็จะรู้ว่าเป็นเรื่องปกติที่จะได้ยินผู้เชี่ยวชาญ หรือแม้กระทั่งผู้ชมท่านอื่น ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางที่ศิลปินใช้แสง สี เส้น รูปทรง และเนื้องาน ซึ่งบ่อยครั้งเขาก็จะกล่าวละเอียดว่าองค์ประกอบทางศิลปะเหล่านี้เปิดเผยถึงสิ่งที่ศิลปินกำลังพยายามจะ “สื่อสาร” อย่างไรบ้าง ศิลปินนั้นมีจุดประสงค์เกี่ยวกับศาสนาหรือเกี่ยวกับการเมือง? ศิลปินกำลังเทศน์อุทิศตนบางอย่าง หรือกำลังเปิดโปงความชั่วร้าย หรือความอยุติธรรมบางอย่าง? ซึ่งกล่าวได้ไม่หมด

เพื่อตอบคำถามลักษณะนี้ นักวิพากษ์ศิลปะมักพิจารณาลงลึกยิ่งกว่าสิ่งที่ปรากฏเป็นรูปภาพบนผืนผ้าใบ พวกเขาตั้งคำถาม เช่น “ศิลปินเหล่านี้เป็นใคร?” “ประสบการณ์ของศิลปินมีอิทธิพลต่องานศิลปะของเขาอย่างไร?” และเขายังถามอีก เช่น “งานศิลปะนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อใคร?” “ศิลปินออกแบบงานศิลปะอย่างไรเพื่อให้ส่งผลกระทบต่อความเชื่อ การกระทำ และอารมณ์ของผู้อื่น?” เป็นต้น

ในแนวทางคล้ายคลึงกัน เราสามารถกล่าวถึงการศึกษาพันธสัญญาเดิมเล่มต่าง ๆ ในฐานะรูปภาพ เราได้พิจารณาเพียงแค่สิ่งที่ปรากฏบนหน้าหนังสือในพันธสัญญาเดิมนั้น แต่เรายังเน้นไปที่ชีวิตของผู้เขียนพระวจนะในพันธสัญญาเดิม รวมทั้งความใส่ใจของพวกเขาที่มีต่อความจำเป็นของกลุ่มผู้รับสารตั้งเดิม เราเรียกกลยุทธ์นี้ว่า “วรรณกรรมวิเคราะห์” เนื่องจากได้เน้นวิธีการที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ออกแบบหนังสือของพวกเขาให้ส่งผลกระทบต่อความเชื่อ การกระทำ และอารมณ์ของคนของพระเจ้า ซึ่งเป็นผู้อ่านกลุ่มแรกของพวกเขา

เพื่อสำรวจว่าเราจะศึกษาพันธสัญญาเดิมในฐานะรูปภาพโดยผ่านวิธี “วรรณกรรมวิเคราะห์” ได้อย่างไร เราจะยึดแนวทางที่เคยใช้ก่อนหน้านี้คือ หนึ่ง เราจะกล่าวถึงรากฐานหรือความชอบธรรมในการเข้ามาศึกษาพันธสัญญาเดิมด้วยแนวทางนี้ สอง เราจะมองที่จุดเน้นของกลยุทธ์นี้ ให้เราเริ่มที่การศึกษารากฐานของวรรณกรรมวิเคราะห์

รากฐาน

มีหลายวิธีที่จะพิจารณาวรรณกรรมวิเคราะห์ เราจะจำกัดอยู่ที่สองปัจจัยเช่นเดิมคือ หนึ่ง ลักษณะเฉพาะตัวของพระคัมภีร์เอง และสอง ตัวอย่างของผู้เขียนพระคัมภีร์และบุคคลที่เชื่อถือได้ ให้เราพิจารณาก่อนว่าลักษณะเฉพาะของพันธสัญญาเดิมบ่งบอกถึงคุณค่าของการศึกษาหนังสือเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมในฐานะภาพทางวรรณกรรมอย่างไร

ลักษณะเฉพาะของพระคัมภีร์

วรรณกรรมวิเคราะห์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของอย่างน้อยสามลักษณะเฉพาะที่ชัดเจนของสารบบพันธสัญญาเดิม ประการแรก สารบบนี้มาถึงเราในรูปแบบหนังสือ หรือหน่วยวรรณกรรมพันธสัญญาเดิมคือ การรวบรวมหนังสือ

หรือม้วนหนังสือที่ถูกเขียนขึ้นอย่างเป็นอิสระจากกันในช่วงระยะเวลากว่า 1,000 ปี

เพื่อตอบสนองความจำเป็นของอิสราเอลโบราณ

ถ้าเราดูสารบบของพระคัมภีร์ฉบับปัจจุบันอย่างรวดเร็ว

เราจะเห็นว่าพันธสัญญาเดิมประกอบด้วยหนังสือ 39 เล่ม

ผู้เรียนพระคัมภีร์ส่วนใหญ่คุ้นเคยกับธรรมเนียมการจัดเรียงรายชื่อหนังสือในพันธสัญญาเดิม แต่เราควรกล่าวถึงลักษณะต่าง ๆ ของหน่วยวรรณกรรมเหล่านี้

ก่อนอื่น เราต้องไม่ยึดติดกับชื่อของหนังสือต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมมากเกินไป

เนื่องจากชื่อเหล่านี้มีใช้ชื่อดั้งเดิม บางชื่อมาจากธรรมเนียมชาวยิวอันเก่าแก่กว่า

และบางชื่อมาจากต้นฉบับเซปต์วาเจนต์ พันธสัญญาเดิมฉบับภาษากรีกโบราณ

และบางชื่อในพระคัมภีร์สมัยปัจจุบันของเรามาจากธรรมเนียมคริสเตียนที่เกิดขึ้นต่อมาภายหลัง

เราควรกล่าวถึงด้วยว่าหนังสือ 1, 2 ซามูเอล 1, 2 พงศ์กษัตริย์ และ 1, 2 พงศาวดาร

โดยดั้งเดิมแล้วเป็นหนังสือเพียงสามเล่ม คือ ซามูเอล พงศ์กษัตริย์ และ พงศาวดาร

ในทำนองเดียวกัน นักตีความหลายคนโต้แย้งว่า โดยดั้งเดิมแล้ว เอสรา และ

เนหะมีย์ก็มาจากหนังสือเล่มเดียวกัน

เมื่อเราอ่านพันธสัญญาเดิมจากมุมมองด้านวรรณกรรมวิเคราะห์ เราก็ต้องการพิจารณาหน่วยต่าง ๆ ของสารบบนี้ในรูปแบบที่ถูกนำเสนอมาแต่ดั้งเดิม

และเมื่อเราพิจารณาสารบบพันธสัญญาเดิม ก็สำคัญเช่นกันที่เราจะไม่ยึดติด

หรือพึ่งพาลำดับหนังสือเล่มต่าง ๆ มากเกินไป

เพราะลำดับหนังสือเหล่านี้ในพันธสัญญาเดิมได้เปลี่ยนแปลงมาตลอดประวัติศาสตร์

ย้อนกลับไปถึงสมัยของโจเซฟัส

[นักประวัติศาสตร์ชาวยิวสมัยที่อยู่ภายใต้การปกครองของโรม] ในศตวรรษที่ 1

ชุมชนชาวยิวได้แบ่งพันธสัญญาเดิมออกเป็นสามส่วนหลัก คือ 1) ธรรมบัญญัติ หรือโทราห์ (תּוֹרָה)

ในภาษาฮีบรู 2) ผู้เผยพระวจนะ หรือนาบี'อิม (נְבִיאִים) ในภาษาฮีบรู และ 3) งานเขียน หรือเคทูมิม

(כְּתוּבִים) ในภาษาฮีบรู นี่คือเหตุผลที่ผ่านมาตลอดหลายศตวรรษ

ชุมชนชาวยิวได้เรียกพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูของพวกเขาว่า “ทานัค” (Tanakh) โดย “T”

หมายถึงธรรมบัญญัติของโมเสส หรือเบญจบรรณ, “N” หมายถึงผู้เผยพระวจนะ, และ “K”

หมายถึงงานเขียน พันธสัญญาใหม่สะท้อนถึงธรรมเนียมนี้ด้วยวิธีของตนเอง

โดยบางครั้งเรียกพันธสัญญาเดิมทั้งเล่มว่า “ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ” หรือ “ธรรมบัญญัติ ผู้เผยพระวจนะ และสดุดี” ซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกในประเภทงานเขียน แต่โดยทั่วไปแล้ว คริสตจักรได้เรียบเรียงหนังสือต่าง ๆ

ในสารบบพันธสัญญาเดิมตามฉบับเซปต์วาเจนต์ พันธสัญญาเดิมฉบับภาษากรีก แทนที่จะยึดตาม “ทานัค” โดยปกติเราจึงเรียกว่า ธรรมบัญญัติ (หรือเบญจบรรณ) หนังสือทางประวัติศาสตร์ (โยชูวา ถึงเอสเธอร์) หนังสือบทกวี (โยบ ถึง เพลงซาโลมอน) และผู้เผยพระวจนะ (อิสยาห์ ถึง มาลาคี) ความแตกต่างในการเรียงลำดับหนังสือในสารบบพันธสัญญาเดิมนี้เปิดเผยถึงบางสิ่งที่สำคัญ ยิ่งต่อการศึกษาพันธสัญญาเดิมเชิงวรรณกรรม โดยตั้งเดิมแล้ว หนังสือต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมเป็นงานวรรณกรรมที่เป็นอิสระจากกันค่อนข้างมาก ดังนั้น เมื่อเราศึกษาสารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะรูปภาพ สิ่งแรก เราจึงต้องเน้นความเข้าใจหนังสือแต่ละเล่มในฐานะหน่วยวรรณกรรม เราดูหนังสือปฐมกาล ในฐานะปฐมกาล หนังสือที่มีการออกแบบ และประเด็นด้านศาสนศาสตร์เป็นของตนเอง ตามด้วยหนังสืออพยพในฐานะหนังสืออพยพ และเล่มอื่น ๆ ในแนวทางเดียวกัน

หน่วยวรรณกรรมพื้นฐานในพระคัมภีร์โดยภาพรวมแล้ว...
ซึ่งคุณอาจเห็นข้อยกเว้นบ้าง เช่น หนังสือสดุดี ที่เป็นบทกวี แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว หน่วยวรรณกรรมพื้นฐานของพระคัมภีร์ก็คือหนังสือในพระคัมภีร์ ซึ่งโดยพื้นฐานแล้ว ผู้เขียนก็วางแผนและเขียนขึ้นเป็นหนังสือ และนั่นหมายความว่าบริบทของแต่ละตอนมิได้จำกัดอยู่เพียงแค่ข้อความที่นำหน้า และตามหลังติดกันเท่านั้น ซึ่งแน่นอนบริบทที่ประชิดแบบนี้ก็สำคัญ และสำคัญมากด้วย แต่จริง ๆ แล้วสำคัญที่ เราจะต้องสังเกตว่าข้อความนั้นทำหน้าที่อย่างไร หรือมีบทบาทอย่างไรในหนังสือทั้งเล่ม แม้ว่าข้อความนั้นจะเป็นเพียงส่วนประกอบส่วนหนึ่งก็ตาม

—ดร. เดวิด อาร์ บาวเออร์

ลักษณะที่สองของพันธสัญญาเดิมที่บ่งบอกถึงความสำคัญของวรรณกรรมวิเคราะห์ ก็คือการที่หนังสือในพันธสัญญาเดิมได้แสดงภาพ คุณลักษณะทางวรรณกรรมอันวิจิตรซับซ้อน จากประสบการณ์ทั่วไป เราทุกคนรู้วางานเขียนบางประเภทนั้นใส่ใจกับลักษณะทางวรรณศิลป์มากกว่าประเภทอื่น ตัวอย่างเช่น คงเป็นเรื่องแปลกมากที่ได้เห็นบัญชีชื่อของ ถูกเขียนด้วยภาษาที่ร้อนแรงเหมือนบทกวี หรือบันทึกข้อความเร่งด่วนก็มักจะไม่ได้ถูกออกแบบให้ละเอียดเหมือนนวนิยายที่ซับซ้อน เมื่อเราอ่านงานเขียนที่ไม่ซับซ้อน ปกติเราก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจกับคุณลักษณะทางวรรณกรรมนั้น ๆ มากนัก แต่เมื่อเราอ่านนวนิยายหรือบทกวีที่ซับซ้อนแล้ว เราต้องการหยั่งรู้อย่างลึกซึ้ง เราก็ต้องใส่ใจกับเทคนิคทางวรรณกรรมที่ผู้เขียนใช้ด้วย

ตามที่ปรากฏ

นักโบราณคดีได้ค้นพบหลักฐานงานเขียนหลากหลายประเภทจากวัฒนธรรมอื่น ๆ ในสมัยพระคัมภีร์ เรามีจดหมาย รายชื่อ หลักฐานการชำระเงิน และเอกสารอื่นที่ไม่ได้แสดงถึงความซับซ้อนเชิงวรรณกรรมมากนัก แต่เราก็มีงานวรรณกรรมที่ซับซ้อนอย่างน่าพิศวงจากตะวันออกยุคโบราณ ในวัฒนธรรมยิ่งใหญ่สมัยพระคัมภีร์ด้วย มีเทพนิยาย และตำนานอันวิจิตร เอกสารทางกฎหมายที่ซับซ้อน และตำราพิธีกรรมที่ละเอียดซับซ้อน เหล่านี้คืองานวรรณกรรมที่ถูกออกแบบด้วยความใส่ใจยิ่ง ไม่ต้องสงสัยแม้แต่น้อยว่า หนังสือพันธสัญญาเดิมก็นับว่าเป็นงานวรรณกรรมอันวิจิตรที่สุดที่เรารู้จักจากโลกยุคโบราณ โดยมาตรฐานส่วนใหญ่ หนังสือในพันธสัญญาเดิมเทียบเท่าหรือเหนือกว่าคุณลักษณะทางศิลปะของวรรณกรรมยิ่งใหญ่ที่สุด

ของวัฒนธรรมอันรุ่งเรืองในโลกโบราณ

การเข้าใจคุณลักษณะทางวรรณกรรมอันวิจิตรของหนังสือในพันธสัญญาเดิม

ช่วยให้เราสามารถหยั่งรู้ว่าผู้เขียนพันธสัญญาเดิมใช้วิธีใดที่จะให้งานเขียนมีอิทธิพลต่อชีวิตผู้รับสารของเขา

เหตุผลที่สาม ที่เราควรนำวรรณกรรมวิเคราะห์มาใช้กับพันธสัญญาเดิม

เป็นเพราะความหลากหลายเชิงวรรณกรรมของพันธสัญญาเดิมเอง

สารบบพันธสัญญาเดิมมิได้เป็นเหมือนแผ่นดินราบเรียบที่มีงานเขียนเพียงประเภทเดียวในทุกหน้า

แต่เป็นดังภูมิทัศน์หลากหลาย ประกอบด้วยภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ ที่ราบอุดมสมบูรณ์ ทะเลทราย

และมหาสมุทร จะว่าไปแล้ว หนังสือต่าง ๆ

ในพันธสัญญาเดิมเป็นตัวแทนของวรรณกรรมหลากหลายชนิดรวมกัน

หนังสือบางเล่มในพันธสัญญาเดิมมีลักษณะสำคัญในการเล่าเหตุการณ์ เช่น ปฐมกาล โยชูวา

ผู้วินิจฉัย และนางรุท หนังสือเหล่านี้ยังประกอบด้วยลำดับวงศ์ตระกูลโดยสังเขป มีรายชื่อ บทกวี

รวมทั้งคำสอนด้านการนมัสการและด้านสังคม

หนังสือเล่มอื่นในสารบบพันธสัญญาเดิมก็มีลักษณะร้อยกรองเป็นหลัก เช่น สดุดี โยบ

และหนังสือผู้เผยพระวจนะหลายเล่ม และก็มีเล่มอื่น ๆ ที่มีลักษณะร้อยแก้วที่มีลีลาการเขียนล้าลึก

เช่น ปัญญาจารย์ และมาลาคี นอกเหนือจากนี้

สุนทรพจน์ก็เป็นลักษณะเด่นของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

การตระหนักว่าหนังสือเล่มต่าง ๆ

ในพันธสัญญาเดิมถูกเขียนขึ้นหลากหลายประเภทต่างกันนั้น เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง

เนื่องจากแต่ละประเภทก็มีวิธีของตัวเองในการสร้างอิทธิพลต่อผู้รับสารนั้น ๆ

กฎหมายต้องถูกอ่านในฐานะกฎหมาย สุนทรพจน์ต้องถูกอ่านในฐานะสุนทรพจน์ เรื่องราว

หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็ต้องถูกอ่านในฐานะเรื่องราว บทกวีในฐานะบทกวี สภาชีวิตในฐานะสภาชีวิต

นิมิตในฐานะนิมิต และคำพยากรณ์ในฐานะคำพยากรณ์ เพื่อค้นพบว่าโดยดั้งเดิมแล้ว

หนังสือในพันธสัญญาเดิมถูกออกแบบให้มีอิทธิพลต่อชีวิตคนของพระเจ้าอย่างไร

เราจึงต้องพิจารณาลักษณะเด่นของหนังสือแต่ละเล่มในพันธสัญญาเดิม ซึ่งอีกทางหนึ่งก็คือ

คุณลักษณะการเขียนของพระคัมภีร์เองเปิดเผยให้เห็นเรื่องความสำคัญของวรรณกรรมวิเคราะห์

การเข้าใจประเภทวรรณกรรมของพระธรรมเล่มต่าง ๆ ในพระคัมภีร์

ที่เรากำลังศึกษาเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพราะจะช่วยให้เราให้ความหมายถูกต้องเหมาะสม

ช่วยให้เราสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ ได้ตรงประเด็น

ประเภทวรรณกรรม โดยหลักใหญ่ แบ่งกว้าง ๆ เป็นร้อยกรอง

บทบรรยายเหตุการณ์ และพระบัญญัติ

ความเข้าใจนี้ช่วยกำหนดสิ่งที่เราควรคาดหวัง

และช่วยในการตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อความที่เราอ่าน ถ้าเป็นร้อยกรอง

เราก็จะตั้งคำถามต่างจากกรณีที่เป็นข้อความบรรยายเหตุการณ์ โดยปกติแล้ว

บทกวีไม่ได้พยายามบรรยายรายละเอียดอย่างเฉพาะเจาะจงว่าเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

ศาสตร์ว่าเรื่องนั้นเกิดขึ้นอย่างไร

บทกวีมักบรรยายโดยใช้ภาษาภาพพจน์ที่เข้มข้นกว่า โดยใช้การอุปมา

หรือภาพพจน์เป็นหลัก ดังนั้น จึงต้องตีความวรรณกรรมแต่ละประเภท

ด้วยแนวทางที่แตกต่างกัน

—ดร. จิม จอร์แดน

นอกเหนือจากลักษณะของพระคัมภีร์เองแล้ว

วรรณกรรมวิเคราะห์ก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของตัวอย่างในพระคัมภีร์

ได้แก่ตัวอย่างของผู้เขียนพระคัมภีร์ และบุคคลที่เชื่อถือได้อื่น ๆ

ที่ยึดถือสารบบพันธสัญญาเดิมในแนวทางนี้

ตัวอย่างในพระคัมภีร์

ทุกครั้งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ หรือบุคคลในพระคัมภีร์หยิบยกพันธสัญญาเดิมมาใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของผู้เขียนที่มีต่อผู้รับสาร พวกเขาใช้วรรณกรรมวิเคราะห์ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เช่น พระเยซูเน้นวรรณกรรมวิเคราะห์เมื่อพระองค์กล่าวถึงสิ่งที่โมเสสเขียนไว้เกี่ยวกับการหย่าร้างในเฉลยธรรมบัญญัติ 24:1 ในมาระโก 10:4 ฟาริสีบางคนท้าทายมุมมองของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง โดยกล่าวถ้อยคำดังนี้:

พวกเขาพูดว่า “โมเสสอนุญาตให้ผู้ชายเขียนหนังสือหย่าและส่งภรรยาไป” (มาระโก 10:4)

ในสมัยพระเยซู ฟาริสีบางคนได้ตีความว่า เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1 สอนว่าผู้ชายสามารถหย่าผู้หญิงได้ด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม ตราบใดที่เขามอบหนังสือรับรองการหย่าแก่ผู้หญิง แต่พระเยซูได้แก้ไขการตีความผิด ๆ นี้โดยอ่านข้อความนี้ในบริบทของจุดประสงค์ของโมเสส [ผู้ส่งสารดั้งเดิม] และเงื่อนไขของผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน ในมาระโก 10:5 พระเยซูตรัสว่า:

พระเยซูตรัสว่า “เพราะพวกท่านใจแข็งกระด้างโมเสสจึงเขียนบทบัญญัติข้อนี้ให้ (มาระโก 10:5)

พระเยซูชี้ให้เห็นว่าโมเสสได้อนุญาตให้มีการหย่าร้าง เพราะท่านต้องยอมโอนอ่อนตามจิตใจอันแข็งกระด้างของชาวอิสราเอลต่างหาก เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของเราในที่นี้ สำคัญที่เราจะตระหนักว่าพระเยซูไม่ยอมยกข้อความในเฉลยธรรมบัญญัติ 24 ออกจากบริบททางประวัติศาสตร์ พระองค์วิเคราะห์ข้อความนี้อย่างสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์รู้เกี่ยวกับโมเสสในฐานะผู้เขียนและชาวอิสราเอลโบราณในฐานะผู้รับสารของท่าน พวกเขาฟาริสีล้มเหลวที่จะพิจารณาเจตนาของโมเสสที่มีต่อผู้อ่านที่จิตใจแข็งกระด้าง แต่พระเยซูรู้ความสำคัญของปัจจัยเหล่านี้และสรุปอย่างถูกต้องว่าข้อบังคับของโมเสสนั้น จริง ๆ แล้วเป็นการยอมโอนอ่อนให้กับความบาป หาใช่อดมคติไม่ อีกตัวอย่างหนึ่งของวรรณกรรมวิเคราะห์ ปรากฏในกาลาเทีย 4:22-24 ให้เราฟังสิ่งที่เปาโลเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวของคนต่อไปในพันธสัญญาเดิม คือ ซาราห์ภรรยาของอับราฮัม อิสอัคบุตรชายของเธอ และฮาการ์สาวใช้ของซาราห์ กับอิชมาเอลบุตรชายของฮาการ์:

เพราะมีเขียนไว้ว่าอับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นทาส อีกคนเกิดจากหญิงที่เป็นไท บุตรจากหญิงที่เป็นทาสเกิดตามปกติธรรมดา ส่วนบุตรจากหญิงที่เป็นไทเกิดตามพระสัญญา เรื่องนี้ถือเป็นการเปรียบเทียบได้ หญิงทั้งสองหมายถึงสองพันธสัญญา... (กาลาเทีย 4:22-24)

ในข้อ 24 เปาโลกล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ของอับราฮัมต่อซาราห์ กับ อิสอัค และต่อฮาการ์ กับอิชมาเอล ว่า “อาจตีความได้เชิงอุปมา” เพราะสตรีทั้งสองเป็นตัวแทนของ “สองพันธสัญญา” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปาโลเข้าใจว่าเรื่องราวของปฏิสัมพันธ์ที่

อับราฮัมมีกับซาราห์ และฮาการ์นั้น ถูกเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์เฉพาะสำหรับชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นผู้อ่านหนังสือปฐมกาลกลุ่มดั้งเดิม

บันทึกในปฐมกาลทำให้เห็นชัดเจนว่า

อับราฮัมเผชิญกับสองทางเลือกในการมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า ทางเลือกหนึ่ง

คือซาราห์ และอิสอัค อีกทางเลือกหนึ่ง คือฮาการ์ และอิซมาเอล ในด้านหนึ่ง

อับราฮัมสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า เมื่อท่านฟังว่า

พระองค์ว่าจะรักษาพระสัญญาในการประทานบุตรชายมาทาง

ซาราห์ หนทางแห่งการฟังพาทพระเจ้า และพระสัญญาของพระองค์นี้ไม่ใช่เรื่องง่าย

แต่ก็เป็นหนทางสู่พระพรของพระเจ้า แต่ในอีกด้านหนึ่ง

อับราฮัมก็ไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเมื่อท่านฟังพาทความพยายามของตนเอง ที่จะมบุตรโดยผ่านฮาการ์ สาวใช้ชาวอียิปต์

เส้นทางแห่งการฟังพาทความพยายามของตนเองเป็นผลให้พระเจ้าพิพากษาอับราฮัม

เมื่อโมเสสเขียนเกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัม เพื่อผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่าน

ท่านตระหนักอย่างลึกซึ้งถึงความสำคัญของสิ่งที่อับราฮัมเลือก

โมเสสเล่าเรื่องราวเหล่านี้ในปฐมกาลเพื่อผู้อ่านชาวอิสราเอลจะเชื่อมโยงวิถีชีวิตทั้งสองแบบเข้ากับยุคของพวกเขาเองได้

ในด้านหนึ่ง โมเสสเขียนเกี่ยวกับซาราห์ และฮาการ์

เพื่อเรียกร้องให้ผู้รับสารดั้งเดิมของท่านฟังพาทพระเจ้าที่จะกระทำให้พระสัญญาเรื่องการประทานลูก

หลานมากมายให้ยึดครองแผ่นดินพระสัญญาสำเร็จเป็นจริง การฟังพาทพระเจ้า

และพระสัญญาของพระองค์นั้นเป็นเรื่องยาก แต่นั่นคือ หนทางแห่งพระพร ในอีกด้านหนึ่ง

โมเสสเรียกร้องชาวอิสราเอลไม่ให้ฟังพาทความพยายามของมนุษย์โดยการโหยหาอดีตในอียิปต์

เช่นเดียวกับที่อับราฮัมได้หันไปหาฮาการ์ สาวใช้ชาวอียิปต์

การหันหลังกลับไปจะส่งผลให้พระเจ้าพิพากษาอิสราเอล

เปาโลได้ทำตามเรื่องการเน้นจุดประสงค์ดั้งเดิมของโมเสส

โดยการประยุกต์เรื่องราวนี้เข้ากับสถานการณ์ของคริสตจักรในเมืองกาลาเทีย

ชาวกาลาเทียเผชิญกับทางเลือกระหว่างชาวประเสริฐแท้จากเปาโล

และชาวประเสริฐเทียมเท็จที่เข้ามาในคริสตจักรโดยผ่านตัวแทนจากกรุงเยรูซาเล็ม ชาวประเสริฐแท้

ก็คือการที่ความรอดมาถึงทุกคน ผ่านการวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าทางพระคริสต์

ชาวประเสริฐเทียมเท็จทำให้คนหันเหไปจากความเชื่อในพระสัญญาพระเจ้า

ไปฟังพาทความพยายามของมนุษย์ที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติในฐานะหนทางสู่ความรอด

ตามคำกล่าวของเปาโลในพระธรรมกาลาเทีย

ผู้ที่ติดตามชาวประเสริฐแท้ด้วยความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้านั้นก็เป็นลูกหลานของซาราห์

และเป็นทายาทแห่งพระสัญญา แต่ผู้ที่ติดตามชาวประเสริฐเทียมเท็จ ก็เป็นลูกหลานของฮาการ์

และมีได้เป็นทายาทผู้รับของประทานแห่งความรอด

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าชาวประเสริฐแท้แห่งความเชื่อในพระสัญญาพระเจ้านำไปสู่พระพร

และชาวประเสริฐเทียมเท็จแห่งการทำตามพระบัญญัติก็มีแต่จะนำไปสู่การพิพากษา

ความใส่ใจของเปาโลในเรื่องวาระกรรมวิเคราะห

ตามแบบที่โมเสสได้ออกแบบบันทึกไว้สำหรับผู้รับสารกลุ่มดั้งเดิม

ได้ทำให้ท่านประยุกต์ปฐมกาลตามแนวทางที่เข้ากับสถานการณ์ของคริสตจักรในกาลาเทีย

เราได้เห็นรากฐานบางส่วนในการใช้สารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะรูปภาพแล้ว

ต่อไปเราควรวางใจกับจุดเน้นของวาระกรรมวิเคราะห อะไร

คือประเด็นหลักที่ต้องคำนึงถึงเมื่อใช้กลยุทธ์นี้กับสารบบพันธสัญญาเดิม

จุดเน้น

คริสเตียนที่ยึดมั่นในข่าวประเสริฐมักอ้างถึง “อรรถกถาบนพื้นฐานของไวยากรณ์ และประวัติศาสตร์” ว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมในการตีความพระคัมภีร์ วิธีนี้หมายความว่า ก่อนสิ่งอื่นใด อรรถกถา หรือการตีความนั้น ต้องเน้นที่ไวยากรณ์ หรือรูปแบบของข้อความในพระคัมภีร์ แต่ขณะเดียวกัน อรรถกถาก็ต้องอยู่บนพื้นฐานของประวัติศาสตร์ด้วย เมื่อกกล่าวเช่นนี้ ความหมายก็คือ ต้องศึกษา ไวยากรณ์ของข้อความนั้นโดยสอดคล้องกับบริบททางประวัติศาสตร์ของผู้เขียน และกลุ่มผู้รับสารตั้งเดิมนั้นด้วย

ปัจจัยเหล่านี้ถูกทบทวนไม่มากนักน้อยในการนำแนวทางการวิเคราะห์ประเด็นเฉพาะ และการวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์มาใช้ด้วยความรับผิดชอบ แต่ปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญเป็นพิเศษในวรรณกรรมวิเคราะห์

เพื่อให้เห็นจุดเน้นของวรรณกรรมวิเคราะห์ เราจะเน้นที่ประเด็นที่ต้องใส่ใจสามประการ คือ หนึ่ง ผู้เขียน สอง กลุ่มผู้รับสารตั้งเดิม และ สาม เอกสาร หรือข้อความที่เราศึกษา ก่อนอื่นให้เราคำนึงถึงความสำคัญของการพิจารณาผู้เขียนหนังสือที่อยู่ในสารบบพันธสัญญาเดิมก่อน

ผู้เขียน

ผู้ที่ติดตามพระคริสต์เข้าใจว่า พระเจ้าได้ดลใจ และทรงนำการเขียนสารบบพันธสัญญาเดิมทั้งฉบับ แต่เราได้เห็นก่อนหน้านี้จากบทเรียนชุดนี้ว่า การบันทึกลงในนั้นผ่านมาทางชีวิตผู้เขียน พระเจ้าใช้ภูมิหลัง แนวความคิด ความรู้สึก และเจตนาของผู้เขียนที่พระองค์ทรงเลือก เพื่อเขียนหนังสือเล่มต่าง ๆ ในสารบบนี้ขึ้นมา ดังนั้น เราจึงควรใส่ใจกับแง่มุมความเป็นมนุษย์นี้ด้วยเมื่ออ่านพันธสัญญาเดิม เราจะพิจารณามิตินี้ของวรรณกรรมวิเคราะห์ในสองด้าน ในด้านหนึ่ง เราควรตระหนักถึงอันตรายหลายประการ และในอีกด้านหนึ่ง เราควรเห็นประโยชน์มากมายของวิธีการศึกษาพันธสัญญาเดิมนี้

มิตินี้แรก เราเผชิญอันตรายร้ายแรง หากเราสันนิษฐานเกี่ยวกับมนุษย์ที่เป็นผู้เขียนพระวจนะเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมมากเกินไปในอดีต

นักคิดความมากมายมีแนวโน้มที่จะเน้นไปที่ผู้เขียนในลักษณะที่ทำให้นักคิดความเหล่านั้นติดอยู่ในกับดักของการสันนิษฐานด้านจิตวิทยา และสังคมวิทยา

ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นเพราะการที่พวกเขาที่กักตุนเหตุ มีความพยายามที่จะระบุตัวตนของผู้เขียน สถานการณ์ที่ผู้เขียนเผชิญ และรายละเอียดด้านแรงจูงใจทางศาสนศาสตร์ของผู้เขียนอย่างชัดเจนเด็ดขาด จริงอยู่ ประเด็นต่าง ๆ ในลักษณะเหล่านี้สำคัญก็จริง แต่ถ้าเราก้าวเกินขอบเขตความรู้ของเรา ก็สามารถทำให้เราพึ่งพาการสันนิษฐานในการตีความมากเกินไป

การเน้นที่ผู้เขียนในลักษณะนี้มากเกินไป อาจเรียกได้ว่าเป็น “ตรรกะวิบัติด้านเจตนา” ซึ่งให้นำหนักมากเกินไปเรื่องโครงสร้างเจตนาของผู้เขียน

แต่ในมิตินี้สอง การเน้นเรื่องผู้เขียนพระคัมภีร์อย่างระมัดระวัง ด้วยความรับผิดชอบ ทำให้เราได้ประโยชน์หลายประการ เราอาจไม่รู้มากเท่าที่เราอยากรู้เกี่ยวกับผู้เขียนเหล่านั้น แต่เรายังสามารถจับจุดสำคัญมากมายที่จะช่วยให้เราเข้าใจงานเขียนของพวกเขาเหล่านั้นได้ เราสามารถหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับตัวตน สถานการณ์ และแรงจูงใจพื้นฐานทางศาสนศาสตร์ของพวกเขาได้หลากหลายระดับ

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนพระคัมภีร์
 ช่วยได้มากเมื่อเราพยายามเข้าใจความหมายของพระวจนะเล่มนั้น ๆ
 นี่เป็นเพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์
 โดยแนวทางที่พระเจ้าผู้ทรงราชอำนาจสูงสุดเท่านั้นที่จะกระทำได้
 พระองค์ทรงใช้ปัจเจกบุคคล ตามบุคลิกภาพของพวกเขา ด้วยภูมิหลัง
 ด้วยประสบการณ์ของพวกเขาเอง
 ให้ประกาศพระวจนะอันไม่ผิดพลาดของพระองค์ และบ่อยครั้ง
 เมื่อเราทำความเข้าใจว่าพระเจ้าได้สร้างผู้เขียนที่เป็นมนุษย์
 เพื่อเป็นสื่อกลางที่จะกล่าวพระวจนะของพระองค์แล้ว
 ก็ทำให้เรามีความเข้าใจข้อความนั้น ๆ แจ่มชัด ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าคิดถึงสดุดี
 51 ซึ่งเป็นตัวอย่างคลาสสิก สดุดีบทนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่ดาวิดได้สำนึกผิด
 และยอมรับในความบาปอันเลวร้ายของตนเองที่ทำต่อทหารผู้สัสดีชื่อ อายาห์
 ด้วยการเอานางบัทเชบา มาเป็นภรรยาตน และดาวิดได้สารภาพบาปของตน
 สดุดีทั้งบทนี้จะมีชีวิตขึ้นมา
 เมื่อเราอ่านในฐานะคำสารภาพของกษัตริย์ผู้เป็นมนุษย์ที่ตั้งใจทำตามน้ำพระทัยพระ
 เจ้า ก็ยังได้ทำบาปอย่างน่าสลดใจ แต่ในที่สุด ท่านก็ได้รับการอภัยโทษจากพระเจ้า

—ดร. เดนนิส อี จอห์นสัน

เพื่ออธิบายความหมายเรื่องนี้

ลองพิจารณาสิ่งที่เราารู้เกี่ยวกับผู้เขียนพระวจนะในพันธสัญญาเดิมสองคน นั่นคือ ผู้เขียน 1, 2
 พงศกษัตริย์ และผู้เขียน 1, 2 พงศาวดาร เราไม่รู้แน่ชัดว่าผู้เขียนสองคนนี้เป็นใคร
 เราไม่รู้จักชื่อผู้เขียน หรือเวลาที่เขียนแน่ชัดแน่นอน
 เราไม่รู้ชื่อ ไร่มากนักเกี่ยวกับแนวโน้มนด้านจิตวิทยาของพวกเขา ดังนั้น
 หากเราให้น้ำหนักประเด็นต่าง ๆ ที่ไม่รู้แน่ชัดนี้อย่างมาก
 ในการตีความหนังสือของพวกเขา ก็จะเป็นการเสี่ยงมาก
 เพราะจะทำให้การตีความนั้นมิได้ตั้งอยู่บนสิ่งใดเลยนอกจากการสันนิษฐานเท่านั้น
 อย่างไรก็ตาม เวลาเดียวกัน เราก็สามารถสกัดข้อมูลล้ำค่าเกี่ยวกับผู้เขียนสองคนนี้ได้
 โดยดูจากแหล่งข้อมูลในพันธสัญญาเดิมเอง เช่น เรารู้ว่าผู้เขียนพงศกษัตริย์
 ได้เขียนขึ้นในช่วงที่ชาวอิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน จากเหตุการณ์ท้าย ๆ ของ 2
 พงศกษัตริย์ 25:27-30 บ่งบอกชัดเจนว่าผู้เขียนนั้นเขียนในช่วงเวลาหลังปี 562 ก่อน ค.ศ.
 หลังจากเยโฮยาคินถูกปล่อยตัวจากคุกในบาบิโลน
 แต่ผู้เขียนมิได้กล่าวถึงราชโองการสำคัญของไซรัส ในปี 538 ก่อน ค.ศ. เลย
 ซึ่งเป็นราชโองการที่อนุญาตให้ชาวยิวกลับไปสู่แผ่นดินพระสัญญา ดังนั้น
 จึงแทบจะแน่นอนว่าหนังสือพงศกษัตริย์ถูกเขียนแล้วเสร็จก่อนชาวอิสราเอลถูกปล่อยจากการจองจำ
 ในบาบิโลน

ตรงกันข้าม ผู้เขียนพงศาวดาร หรือที่มักเรียกว่า “นักพงศาวดาร”
 ถูกเขียนขึ้นหลังอิสราเอลถูกปล่อยตัวจากการจองจำ เรารู้อย่างแน่ชัดเนื่องจาก ท่ามกลางหลักฐานอื่น ๆ
 ลำดับวงศ์ตระกูลต่าง ๆ ใน 1 พงศาวดาร 9 ให้รายชื่อของผู้ที่กลับมาสู่แผ่นดินอิสราเอล ยิ่งกว่านั้น
 ผู้เขียนพงศาวดารยังจบหนังสือของท่าน ใน 2 พงศาวดาร 36:22-23 ด้วยราชโองการของไซรัส
 เรายังรู้ด้วยว่าผู้เขียนทั้งสองอยู่ในแวดวงชนชั้นสูงผู้มีการศึกษาของอิสราเอล
 ทั้งสองอ้างอิงข้อมูลจากประชุมราชพงศาวดาร ซึ่งผู้นำของคนของพระเจ้าเท่านั้นที่จะเข้าถึงได้
 และผู้เขียนพงศาวดารยังอ้างอิงถึงบันทึกจดคำพยากรณ์ ที่มีได้ถูกบรรจุไว้ในพระคัมภีร์ด้วย
 เพียงการรับรู้ข้อมูลความจริงเกี่ยวกับผู้เขียน ไม่ก็ประการนี้
 ก็ช่วยให้เราเข้าใจแรงจูงใจที่แตกต่างทางศาสนศาสตร์ทั่วไปของผู้เขียนได้แล้ว
 นักตีความมากมายได้สรุปอย่างถูกต้องว่าผู้เขียนพงศกษัตริย์เน้นที่ความยุติธรรมของพระเจ้าที่ให้แก่
 นของพระองค์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

และผู้เขียนยังเน้นที่ความจำเป็นที่ชาวอิสราเอลจะต้องกลับใจใหม่ก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถกลับสู่แผ่นดินพระสัญญาอีกด้วย
ในทางกลับกัน

นักตีความมากมายก็ได้สรุปอย่างถูกต้องว่าผู้เขียนพงศาวดารเน้นที่ขั้นตอนเชิงปฏิบัติที่ชาวอิสราเอลจำเป็นต้องกระทำหลังจากกลับสู่แผ่นดินพระสัญญาแล้ว เมื่อพวกเขาสร้างชาติขึ้นมาใหม่ ผู้เขียนได้เน้นเรื่องพระพรที่ชาวอิสราเอลจะได้รับ เมื่อพวกเขาเชื่อฟัง และการแสวงหาเมื่อไม่เชื่อฟังอีกด้วย

มีหลายเรื่องที่เรากล่าวเกี่ยวกับความเชื่อ และความหวังของผู้เขียนเหล่านี้ได้ แต่ประเด็นสำคัญก็คือ เราเกี่ยวข้องกับพวกเขามากพอที่จะวิเคราะห์วิธี

และเทคนิคที่พวกเขาใช้ในทางวรรณกรรม เพื่อสร้างอิทธิพลต่อผู้อ่านดั้งเดิมของพวกเขาได้ ยิ่งเรามีข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนพระคัมภีร์คนอื่น ๆ มากขึ้น การเน้นที่ผู้เขียนอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเป็นประโยชน์พอสมควรในกระบวนการตีความของเรา

นอกเหนือจากการเน้นที่ตัวผู้เขียนแล้ว การใช้วรรณกรรมวิเคราะห์กับพันธสัญญาเดิมอย่างรับผิดชอบ เราต้องพิจารณาผู้รับสารดั้งเดิมด้วย ใครคือกลุ่มแรกที่ได้รับหนังสือในพันธสัญญาเดิม? สถานการณ์ของพวกเขาเป็นอย่างไร? พวกเขาจะได้รับอิทธิพลจากหนังสือในพระคัมภีร์เหล่านี้ได้อย่างไร?

กลุ่มผู้รับสารดั้งเดิม

การที่เราเน้นพิจารณาผู้เขียนพันธสัญญาเดิม มีทั้งประโยชน์ และโทษฉันใด เราก็จำเป็นต้องตระหนักถึงทั้งโทษ และประโยชน์ของการเน้นที่ผู้รับสารดั้งเดิมด้วยฉันนั้น ในด้านหนึ่ง จะเป็นอันตราย หากตีความเกี่ยวกับผู้รับสาร โดยใช้ข้อสันนิษฐานมากเกินไป โดยอาจจินตนาการถึงตัวตนแท้จริงของผู้รับสาร

ด้วยการสร้างรายละเอียดเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้รับสารขึ้นมาประกอบ สันนิษฐานเกี่ยวกับสภาพทางจิตใจของผู้รับสาร หรือไปไกลถึงขนาดจินตนาการจุดเด่น และจุดด้อยของผู้รับสาร การเน้นที่ผู้รับสารอย่างเกินเหตุในลักษณะนี้อาจเรียกได้ว่าเป็น “ตรรกะวิบัติด้านความรู้สึก”

ตรรกะวิบัติด้านความรู้สึกเกิดขึ้น

เมื่อเราพิจารณาสภาพด้านจิตใจและอารมณ์ของผู้อ่านและใช้สิ่งนี้เป็นเหตุผลหลัก ทำให้ละเลยการพิจารณาข้อความนั้นในด้านอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น เราสามารถรับรู้ เข้าถึงบทคร่ำครวญในสดุดี

ที่ถูกเขียนขึ้นเพื่อเห็นแก่ประชากรที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย

แต่ก็มีได้หมายความว่าบทคร่ำครวญนี้ไม่สามารถสื่อสิ่งใดกับเราได้เลย

หากเราไม่ได้อยู่ในสภาวะทางจิตใจ หรือมีอารมณ์เช่นเดียวกับประชากรเหล่านั้น ฉะนั้น ข้อแรกก็คือ ตรรกะวิบัติด้านความรู้สึก

อาจนำไปให้เราเชื่อหรือยอมรับว่าพระคัมภีร์มิได้กล่าวไกลไปกว่าสถานการณ์ดั้งเดิมเหล่านั้น ความเสี่ยงใหญ่หลวงอีกประการเกิดขึ้น เมื่อเราระบุสภาพจิตใจ

และอารมณ์ของผู้คนเวลานั้นผิดไป

เพราะเราอิงกับสภาพจิตใจและอารมณ์ของเราเอง

จนทำให้เราใส่บางสิ่งเข้าไปในข้อความที่เราอ่าน

หรือทำให้เราไม่สามารถอ่านสิ่งที่อยู่ในข้อความนั้นได้ ผลก็คือ

แท้จริงแล้วเรากำลังยึดยึดสถานการณของเราเองทับลงในข้อความนั้น

ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยมากในปัจจุบัน เนื่องจากเมื่อมองในแง่ของข้อความ ผู้เขียน

และผู้อ่านแล้ว ยุคของเรา กำลังถูกรบกวนำด้วยการอ่านข้อความในแบบที่เรียกว่า

“ยึดผู้อ่านเป็นศูนย์กลาง” [แต่จริง ๆ แล้ว]
 เราจำเป็นต้องปล่อยให้เขียนกล่าวข้อความตามเจตนาของเขาเอง
 และเราจำเป็นต้องปล่อยให้ถ้อยคำในข้อความนั้น รวมทั้งสถานการณ์ของผู้อ่าน
 [ดั้งเดิม] นำเราเข้าไปสู่ความเข้าใจความหมายที่แท้จริง

—ศาสตราจารย์ไมเคิล เจ กโลโด

อย่างไรก็ตาม

มีประโยชน์หลายประการที่เราได้จากการพิจารณาผู้อ่านดั้งเดิมของหนังสือในพันธสัญญาเดิม
 เรารู้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์มากมาย เรามักรู้ทำเลที่ตั้งโดยทั่วไปของพวกเขา และบ่อยครั้ง
 เรารู้เกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญที่พวกเขาได้ประสบ เรารู้ด้วยว่า เช่นเดียวกับกลุ่มคนส่วนใหญ่
 บางคนก็สตัยซื่อ

และบางคนก็ไม่สตัยซื่อต่อความรับผิดชอบภายใต้พันธสัญญาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ในประเด็นนี้ เราจะพิจารณาสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับกลุ่มผู้อ่านหนังสือพงศกษัตริย์
 และพงศกษัตริย์ดั้งเดิม ตัวอย่างเช่น เรารู้ว่าผู้อ่านหนังสือพงศกษัตริย์ถูกกวาดไปเป็นเชลย
 จากประเด็นเน้นย้ำของหนังสือพงศกษัตริย์

อย่างน้อยผู้รับสารกลุ่มดั้งเดิมบางคนจำเป็นต้องได้รับการจูงใจให้เชื่อมั่นว่าพระเจ้านั้นยุติธรรมในการ
 ส่งคนของพระองค์สู่การถูกกวาดไปเป็นเชลย

และเรารู้ว่ากลุ่มผู้รับสารบางคนต้องเข้าใจว่าการสำนึกผิดเป็นสิ่งจำเป็น
 ก่อนที่อิสราเอลจะสามารถกลับคืนสู่แผ่นดินพระสัญญาได้

ตรงกันข้าม หนังสือพงศกษัตริย์ถูกเขียนขึ้นเพื่อผู้อ่านที่ได้กลับสู่แผ่นดินพระสัญญาแล้ว
 หนังสือเอสรา เนหะมีห์ และฮักกัย กล่าวชัดเจนว่า

คนมากมายท่ามกลางผู้ที่เดินทางกลับมานั้นล้มเหลวที่จะภักดีต่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
 พวกเขาจึงจำเป็นต้องเติบโตขึ้นในการอธิษฐานชีวิตให้กับการสร้างแผ่นดินของพระเจ้าขึ้นใหม่ในอิสราเอล
 เพียงแค่การรู้ข้อมูลความจริงเหล่านี้เกี่ยวกับผู้อ่านดั้งเดิมของหนังสือพงศกษัตริย์และพงศกษัตริย์
 ก็ช่วยให้เราเข้าใจภาพแสดงทางวรรณกรรมของหนังสือสองเล่มนี้ได้ดียิ่งขึ้น

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่กลุ่มผู้รับสารดั้งเดิม นั่นคือ คนที่อยู่ ณ

สถานที่ และเวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ

นี่คือหนึ่งในหลายสิ่งที่ยุทธวิธีเกี่ยวกับพระคัมภีร์

พระคัมภีร์มิได้เป็นแค่ชุดบทบัญญัติจากเบื้องบน

แต่พระเจ้ากำลังตรัสกับประชาชนกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ ในบริบทเฉพาะ ดังนั้น

เมื่อเรารู้ว่าพวกเขาเข้าใจสิ่งที่กำลังได้ยิน หรือกำลังได้รับจากพระเจ้าอย่างไร

ก็ช่วยให้เรารู้ว่าข้อจำกัดความเข้าใจของเราคืออะไร

หากเรากำลังเข้าใจพระคัมภีร์ในแนวทางที่แตกต่างจากที่ผู้ฟังดั้งเดิมเข้าใจอย่างมา

ก ก็แสดงว่ามีบางสิ่งไม่ถูกต้องแล้ว แนนอน

บริบทของข้าพเจ้าเองจะทำให้เกิดความแตกต่าง

แต่ข้าพเจ้าต้องเข้าใจบริบทของข้าพเจ้าเองอย่างสอดคล้องกับบริบทของผู้อ่านดั้งเดิม

แล้วข้าพเจ้าก็จะรู้ว่า อะไร คือข้อจำกัดที่น่าเป็นไปได้ในการตีความนั้น

—ดร. จอห์น ออสวอลท์

เราได้พิจารณาประเด็นที่ว่า วรรณกรรมวิเคราะห์

เน้นเรื่องผู้เขียนและผู้อ่านดั้งเดิมอย่างไรแล้ว ต่อไป เราควรรักษาจุดเน้นที่สาม

ซึ่งเป็นจุดเน้นหลักของการใช้วรรณกรรมวิเคราะห์กับพันธสัญญาเดิม นั่นคือ ตัวเอกสารเอง

เอกสาร

เอกสารในพระคัมภีร์ เป็นจุดเน้นหลักของวรรณกรรมวิเคราะห์ เนื่องจากเอกสารเหล่านี้เป็นพระวจนะพระเจ้าอันเชื่อถือได้อย่างสมบูรณ์ เราจึงต้องใส่ใจเป็นพิเศษกับโทษ และประโยชน์ของการเน้นที่ตัวเอกสารเอง

ในด้านหนึ่ง ก็เป็นอันตรายยิ่งในการเน้นที่ตัวเอกสารเพียงอย่างเดียว น่าเสียดาย ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา นักตีความมากมายได้กำชับว่าตัวข้อความของพระคัมภีร์เองเท่านั้น คือ สิ่งที่เราจำเป็นต้องใช้ในการตีความ

เพื่อพยายามหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนที่เราพบเมื่อพิจารณาเรื่องผู้เขียน และผู้อ่านดั้งเดิม นักตีความเหล่านี้โต้แย้งว่าเราต้องลดความสนใจเรื่องผู้เขียน และผู้อ่านดั้งเดิม แต่ในความเป็นจริงนี้ไม่ใช่ทิศทางที่ดีนัก เอกสารเดียวกัน ไม่ว่าจะมาจากพระคัมภีร์หรือไม่ก็ตาม อาจมีความหมายแตกต่างกันมาก ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้เขียน และเขียนให้ใครอ่าน

เมื่อนักตีความพยายามใส่ใจในตัวเอกสารแต่เพียงอย่างเดียว และละเลยทั้งผู้เขียน และผู้อ่านดั้งเดิม เขาก็ตกอยู่ในสิ่งที่เราอาจเรียกว่า “ตรรกะวิบัติด้านสาระ” นั่นคือ การพึ่งพาตัวเอกสารเองเพียงอย่างเดียว

มีตรรกะวิบัติประเภทหนึ่งในการอ่านเอกสาร เช่นเอกสารจากพันธสัญญาเดิม เรียกว่า “ตรรกะวิบัติด้านสาระ” ความหมายก็คือ เพื่อให้เข้าใจความหมาย เราจะพึ่งพาเพียงถ้อยคำเท่านั้น

เพราะตัวถ้อยคำเองได้บรรจุความหมายไว้ครบถ้วนแล้ว เอาละ แนวคิดนี้ฟังดูดี โดยเฉพาะถ้าคุณยกย่องพระคัมภีร์ และเชื่อว่าถ้อยคำในพระคัมภีร์เหล่านี้ ได้รับแรงบันดาลใจจากพระเจ้า แต่สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาก็คือ

แนวคิดนี้ตัดผู้เขียนและผู้อ่านออกไป แม้สาระ และความหมายของเอกสาร แม้จะอยู่ในถ้อยคำของเอกสารนั้น ๆ แล้ว

แต่ก็ยังประกอบด้วยเจตนาของผู้เขียนที่มีต่อผู้รับสาร หรือคนที่ผู้เขียนเขียนถึงด้วย ดังนั้น ตรรกะวิบัติด้านสาระ ก็คือ การตัดทั้งผู้เขียน และผู้อ่านดั้งเดิมออกไป ซึ่งถือว่าวิบัติ ก็เพราะสองประเด็นนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญ

เราไม่ได้รู้มากเท่าที่เราอยากรู้เกี่ยวกับผู้เขียน และผู้อ่าน

แต่พระคัมภีร์ก็บรรจุถ้อยคำเพียงพอที่จะบอกเราว่า

พระเจ้าประทานข้อมูลแก่เรามากพอ ที่จะตีความสารนั้นอย่างสัตย์ซื่อ และเที่ยงธรรมได้ และบนพื้นฐานนี้เอง ผู้เขียน สาร และผู้อ่าน ก็คือองค์ประกอบที่ทำให้ข้อเขียนนั้นมีความหมายขึ้นมา

—ศาสตราจารย์ไมเคิล เจ กโลโด

ในทางกลับกัน

มีประโยชน์มากมายที่เชื่อมโยงกับการรู้ทุกสิ่งเท่าที่เราสามารถรู้เกี่ยวกับตัวเอกสารเอง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ภาษาภาพพจน์ โครงสร้างประโยค โครงเรื่อง บริบททางวรรณกรรม ประเภทวรรณกรรม และอื่น ๆ ล้วนเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการค้นพบความหมายดั้งเดิม และการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ในสมัยปัจจุบัน ดังนั้น การทำความเข้าใจข้อความที่อ่านให้มากกว่าที่จะทำได้ในทุกแง่มุม จึงสำคัญอย่างยิ่งต่อการตีความพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง

เราไม่สามารถตีความพระคัมภีร์อย่างรับผิดชอบได้ โดยปราศจากการใส่ใจอย่างใกล้ชิดต่อลักษณะเฉพาะต่าง ๆ ของเอกสารที่เรากำลังศึกษาอยู่

แต่เราจะได้ประโยชน์สูงสุดเมื่อเราพิจารณาทุกข้อความโดยคำนึงถึงผู้เขียนและผู้อ่านดั้งเดิมด้วย

เพื่อให้เห็นตัวอย่างประโยชน์ของการศึกษาข้อความในพันธสัญญาเดิมอย่างรอบคอบในบริบทของผู้

เขียน และผู้รับสาร เราจะดูอย่างสังเขปที่รัชกาลของมนัสเสห์ ซึ่งพบได้ใน 2 พงศาวดาร 33:1-20 เมื่อเราศึกษาข้อความนี้

เรามีข้อได้เปรียบที่ยอดเยียมจากการที่มีเรื่องราวคู่ขนานเกี่ยวกับรัชกาลของมนัสเสห์ใน 2 พงศกษัตริย์ 21:1-18 ด้วย เมื่อผู้เขียนพงศาวดารออกแบบบันทึกของท่าน ท่านคัดลอกเปลี่ยนแปลง เว้นบางส่วน และเพิ่มบางจุดให้แตกต่างจาก 2 พงศกษัตริย์ 21 ในแนวทางที่เหมาะสมกับเจตนาของท่านที่มีต่อผู้รับสาร ให้เราดูว่าเรื่องนี้เป็นจริงอย่างไร โดยการศึกษาเรื่องราวนี้ใน 2 พงศกษัตริย์ 21 ก่อน

2 พงศกษัตริย์ 21 แบ่งออกเป็นห้าส่วนลักษณะสมมาตร คือ หนึ่ง จากข้อ 1 เริ่มด้วยรัชกาลของมนัสเสห์ สอง ข้อ 2-9 ความบาปของมนัสเสห์ เพราะการบูชารูปเคารพ สาม ข้อ 10-15 คำพยากรณ์โทษทัณฑ์ที่มนัสเสห์จะได้รับ สี่ ข้อ 16

ความบาปเพิ่มเติมของมนัสเสห์ในการใช้ความรุนแรง และห้า ข้อ 17-18 จบรัชกาลของมนัสเสห์ ตามเค้าโครงใน 2 พงศกษัตริย์ 21 นี้ มนัสเสห์มีลักษณะชั่วร้ายตั้งแต่ต้นจนจบ

เขาถูกแนะนำตัวในฐานะคนที่ทำบาปหนัก ต่อไป ส่วนที่สองของบันทึก ให้รายละเอียดว่าเขาทำอะไรที่ทำให้พระวิหารเป็นมลทินด้วยรูปเคารพ และนำประชากรให้กระทำสิ่งชั่วร้ายยิ่งกว่าที่ชาวคานาอันเคยกระทำ ส่วนที่สามของเนื้อเรื่อง นำไปสู่คำพยากรณ์ถึงโทษทัณฑ์สำหรับมนัสเสห์ ตามถ้อยคำพยากรณ์นี้ ความบาปของมนัสเสห์นำไปสู่การที่เยรูซาเล็มจะถูกทำลายและประชากรถูกกวาดไปเป็นเชลย ส่วนที่สี่ของเนื้อเรื่อง เพิ่มเติมว่ามนัสเสห์ได้ทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ไหลนองถนนในเยรูซาเล็ม และส่วนสุดท้ายรายงานว่ามนัสเสห์เสียชีวิตและได้ถูกฝังไว้

ตลอดข้อความใน 2 พงศกษัตริย์ 21 ไม่มีลักษณะด้านบวกใด ๆ เกี่ยวกับรัชกาลของมนัสเสห์เลย แต่บัดนี้ ลองเปรียบเทียบบันทึกเกี่ยวกับรัชกาลของมนัสเสห์ใน 2 พงศกษัตริย์ 21 กับเรื่องราวคู่ขนานของเขาใน 2 พงศาวดาร 33 ผู้เขียนพงศาวดารมิได้ขัดแย้งกับ 2 พงศกษัตริย์ 21 แต่เจตนาของผู้เขียน ต่อผู้รับสารดั้งเดิมของท่านเอง นำท่านให้เล่าเรื่องราวที่แตกต่างไปมาก 2 พงศาวดาร 33:1-20 แบ่งออกเป็นห้าส่วนเช่นกัน แรกสุด ข้อ 1 แนะนำรัชกาลของมนัสเสห์ ซึ่งส่วนใหญ่คัดลอกโดยตรงจาก 2 พงศกษัตริย์ ส่วนที่สอง ในข้อ 2-9 เป็นเรื่องราวการบูชารูปเคารพของมนัสเสห์ ซึ่งแตกต่างเพียงเล็กน้อยจาก 2 พงศกษัตริย์ 21:1-9

มาถึงจุดนี้ บันทึกของผู้เขียนพงศาวดารใกล้เคียงกับบันทึกใน 2 พงศกษัตริย์อย่างมาก ในทั้งสองบันทึก มนัสเสห์ถูกนำเสนอในฐานะผู้ที่ทำบาปอย่างเลวร้าย แต่ส่วนที่สาม สี่ และห้าของ 2 พงศาวดาร 33 แตกต่างจาก 2 พงศกษัตริย์อย่างน่าทึ่ง

ส่วนที่สามนั้นเว้นคำประกาศของผู้เผยพระวจนะอย่างสิ้นเชิง ทีกกล่าวว่าชาวเมืองเยรูซาเล็มจะถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะความบาปของมนัสเสห์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ในข้อ 10-13

ผู้เขียนพงศาวดารบรรยายว่าตัวมนัสเสห์เองจะถูกกวาดไปเป็นเชลยที่บาบิโลนอย่างไร และยิ่งกว่านั้น

ผู้เขียนยังรายงานว่ามนัสเสห์สำนึกในความบาปของตนในขณะที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และได้รับการอภัยจากพระเจ้า จากนั้น ในส่วนที่สี่ แทนที่จะกล่าวถึงความรุนแรงที่มนัสเสห์กระทำ ตามที่รายงานใน 2 พงศกษัตริย์ ผู้เขียนพงศาวดารรายงานในข้อ 14-17 ว่า

มนัสเสห์กลับมายังเยรูซาเล็ม สร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่ และรื้อฟื้นการนมัสการพระเจ้าอย่างเหมาะสมในพระวิหาร และสุดท้าย ใน 2 พงศาวดาร 33:18-20 การสิ้นสุดรัชกาลของมนัสเสห์ขยายความจาก 2 พงศกษัตริย์

โดยการอ้างอิงอีกครั้งหนึ่งถึงคำอธิษฐานสำนึกผิดของมนัสเสห์ เราควรอธิบายความแตกต่างเหล่านี้ระหว่างบันทึกชีวิตของมนัสเสห์ใน 2 พงศกษัตริย์ และบันทึกใน 2 พงศาวดารอย่างไร? เหตุใดสองเรื่องราวนี้จึงแตกต่างกันมาก?

โดยสังเขปแล้ว ความแตกต่างดังกล่าวอธิบายได้ด้วยความจริงที่ว่าพงศกษัตริย์ และพงศาวดารถูกเขียนขึ้นโดยผู้เขียนคนละคนและเพื่อผู้รับสารคนละกลุ่ม ผู้เขียนแต่ละคนออกแบบบันทึกของตนเพื่อส่งผลต่อชีวิตของผู้รับสารของตนในแนวทางที่ต่างกัน

ผู้เขียนพงศกษัตริย์มิได้เขียนเพื่อเล่าเรื่องราวอันครบถ้วน และเป็นรูปธรรมเกี่ยวกับรัชกาลของมนัสเสห์ แต่เขียนเกี่ยวกับความบาปอันร้ายแรงของมนัสเสห์เพื่ออธิบายหนึ่งในประเด็นสำคัญของหนังสือของท่าน นั่นคือ พระเจ้านั้นยุติธรรมในการพิพากษาเยรูซาเล็ม และส่งคนของพระองค์สู่การถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะมนัสเสห์

แต่ตามที่เราได้เห็นแล้ว สถานการณ์ของผู้เขียนพงศกษัตริย์นั้นแตกต่างไป ท่านเขียนประวัติศาสตร์ของท่าน หลังการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพื่อพยายามจูงใจชุมชนที่ได้รับการฟื้นฟู และยังคงประสบความลำบากให้เดินหน้าต่อไป เพื่อปรนนิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนพงศกษัตริย์จึงเว้น และเพิ่มข้อมูลความจริงเกี่ยวกับมนัสเสห์ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของท่าน

ท่านฉายภาพให้เห็นรายละเอียดจากชีวิตของมนัสเสห์ ซึ่งขนานไปกับรายละเอียดในชีวิตของผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่าน มนัสเสห์ได้ทำบาปอย่างร้ายแรง และพวกเขาก็ได้ทำสิ่งเดียวกัน มนัสเสห์ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่บาบิโลน และพวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยเช่นกัน มนัสเสห์ได้สำนึกผิด และได้รับการอภัย พวกเขาเหมือนกัน และบางทีสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ที่นที่ที่มนัสเสห์ได้กลับมายังแผ่นดินพระสัญญา เขาได้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และฟื้นฟูการนมัสการอันเหมาะสม และนี่คือความท้าทายอย่างชัดเจนที่ผู้รับสารจากผู้เขียนพงศกษัตริย์เผชิญในยุคของท่าน

ประเด็นหลักของผู้เขียนพงศกษัตริย์ก็คือ ถ้ากษัตริย์ผู้ซึ่งเป็นเหตุให้ยดาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังได้สร้าง และฟื้นฟูอาณาจักรนั้นขึ้นใหม่เมื่อเขากลับมายังแผ่นดิน แนนอน ผู้รับสารของผู้เขียนพงศกษัตริย์เองก็ควรกระทำสิ่งเดียวกันด้วย

การเปรียบเทียบระหว่างสองบันทึกเกี่ยวกับรัชกาลของมนัสเสห์นี้แสดงให้เห็นว่า เหตุใดจึงสำคัญอย่างยิ่งที่จะใช้หนังสือในพันธสัญญาเดิมในฐานะรูปภาพ หรือภาพแสดงทางวรรณกรรม ในขณะที่ประเด็นเฉพาะที่เราสนใจ และบันทึกประวัติศาสตร์ตามความเป็นจริงปรากฏในพันธสัญญาเดิม

เราก็ต้องระลึกถึงความจริงข้อนี้เสมอว่า ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมออกแบบเนื้อหา และโครงสร้างของหนังสือที่เขียนเพื่อเน้นแนวทางการดำเนินชีวิตสำหรับผู้รับสารดั้งเดิมของพวกเขา

การศึกษาเชิงวรรณกรรมในลักษณะนี้เปิดประตูสู่ความหยั่งรู้มากมายเกี่ยวกับพระวาระในพันธสัญญาเดิมสำหรับพวกเราในปัจจุบัน

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้เห็นว่าการสารบบพันธสัญญาเดิมตอบสนองความจำเป็นของคนของพระเจ้า โดยการประยุกต์สิ่งที่พวกเขาเชื่อเกี่ยวกับแผ่นดิน และพันธสัญญาของพระองค์เข้ากับสถานการณ์ที่พวกเขาเผชิญอยู่

หนังสือในพันธสัญญาเดิมทำเช่นนี้ในหลายแนวทาง

เมื่อเราศึกษาสารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะกระจกเงา เราเห็นว่าหนังสือเหล่านี้สัมพันธ์กับประเด็นเฉพาะนับไม่ถ้วนที่สำคัญต่อเรา

เมื่อเราศึกษาสารบบนี้ในฐานะหน้าต่าง เราก็เห็นว่าหนังสือต่าง ๆ มอบมุมมองแท้จริงสู่ประวัติศาสตร์อย่างไร และเมื่อเราพิจารณาสารบบพันธสัญญาเดิมในฐานะชุดภาพ หรือภาพแสดงทางวรรณกรรม เราก็รับรู้ถึงบางทัศนคติเกี่ยวกับประเด็นเฉพาะ และเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ทั้งปวงเหล่านี้

ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อ

เราต้องเรียนรู้ว่าจะศึกษาหนังสือในพันธสัญญาเดิมอย่างไร ทั้งในฐานะกระจกเงาที่ตอบสนองความสนใจ และความจำเป็นของเรา ในฐานะหน้าต่างที่เปิดเผยราชกิจอันทรงฤทธานุภาพของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ และในฐานะภาพแสดงทางวรรณกรรมที่เน้นหนทางเฉพาะในการปรนนิบัติพระเจ้า ซึ่งคนของพระเจ้าควรยึดถือ หนังสือในสารบบพันธสัญญาเดิมนั้น เบื้องต้นถูกเขียนขึ้นสำหรับคนมากมายที่แตกต่างกัน ซึ่งเผชิญกับโอกาส และความท้าทายสารพัดรูปแบบในโลกยุคโบราณ และในฐานะที่เราเผชิญโอกาส และความท้าทายคล้ายคลึงกันในชีวิตของเราในปัจจุบัน หนังสือในพันธสัญญาเดิมจึงสอนเราเช่นกันว่าเราจะภักดีต่อพันธสัญญาของพระเจ้าอย่างไร เพื่อที่เราจะต่อยอดแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ จนกระทั่งพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี

ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์ เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. พเรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอนสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษาระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. พเรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มีศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงศาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

ดร. เดวิด บาวเออร์ เป็นคณบดีคณะการตีความพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติยศ “ราล์ฟ วัลโด บีสัน” ด้านการศึกษาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เชิงอุปนัย ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. อาซิช คริสपाल เป็นผู้อำนวยการสภากิจการต่างประเทศภูมิภาคเอเชีย

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กโลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เดนนิส จอห์นสัน เป็นคณบดีฝ่ายวิชาการ และศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย

ดร. จิม จอร์แดน เป็นผู้ฝึกสอนระดับนานาชาติสำหรับองค์กรการฝึกอบรมผู้นำนานาชาติ

ศาสตราจารย์เควิน แลบบี เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรวิลโลว์ คริก ที่เมืองวินเทอร์ สปริงส์ มลรัฐฟลอริดา

ดร. จอห์น ออสวอลท์ เป็นอาจารย์รับเชิญผู้ทรงคุณวุฒิด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. เคลย์ ควอร์เทอร์แมน เป็นอธิการบดี วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูปอีแวนเจลิคอลแห่งยูเครน กระทั่งเกษียณอายุในปี ค.ศ. 2019

ดร. สตีเฟน เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบ็บติสต์